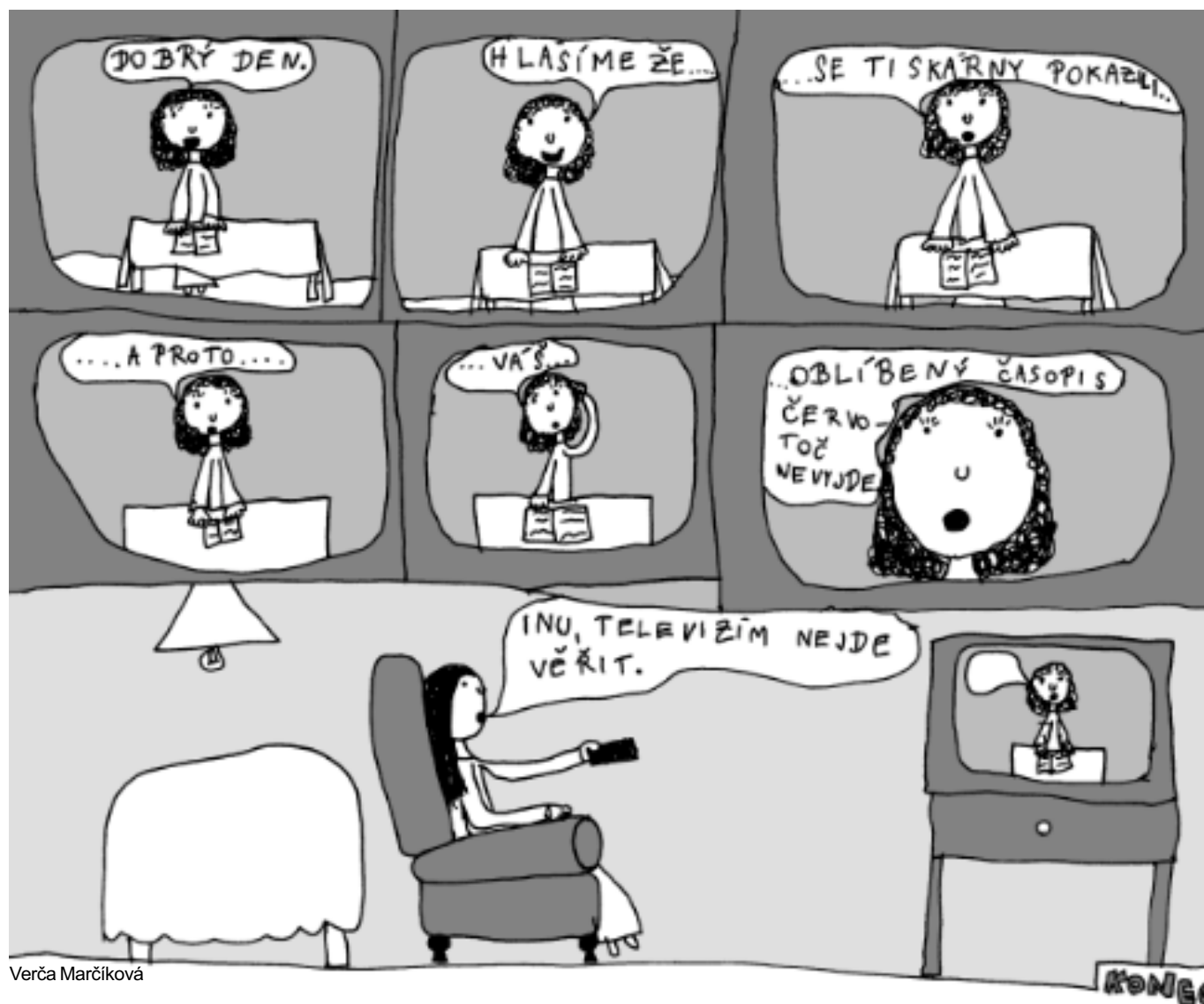

tentokrát
s přílohou
Knihomol

ZAVRTEJTE SE DO NĚJ, ZAVRTÁ SE DO VÁS

3 / 2002

TÉMA ČÍSLA

příběhy

bajky

MÉĎA

Slepice a mamut & kohout

Jedna slepice si vyšla do světa. Dala si do šátku buchty a víno, vypravila se tak, jak se patří. Prošla kolem 20 baráčků, 10 chlívků a 12 kurníků. U třináctého kurníku se zastavila a málem omdlela, viděla totiž krásného kohouta. Jenomže kohout měl jinou slepici. Slepíčka byla smutná a tak šla dál. Pak přespala u prasátka v chlívků. Pak se rozhodla, že půjde zpátky a jak šla, tak viděla toho krásného kohouta. Viděla, že je kohout sám a že už nemá tu slepičku u sebe. Tak využila příležitosti a šla za ním a utěšila ho a zeptala se, jestli si ji vezme za ženu. A on odpověděl: „Ano, vezmu, ale budeš se o mě starat.“ Tak byla za týden svatba, přišlo na ni spousta zvířátek. Neměli žádné jídlo, tak si slepička vzpomněla na svůj šátek s vínem a buchtami. Všechny buchty snědli a vypili celé víno. Hned po svatbě slepička zjistila, že kohout je nafoukaný, tak jí došlo, proč od něj slepička odešla. Tak se zase rozvedla. Tak zase šla domů zklamaná. Pak ke kohoutovi přišel mamut s lysinou na hlavě od vši. A říkal mu: „Proč se trápíš?“ a kohout mu odpověděl: „Odešla ode mě slepička, už druhá.“ Tak mamut řekl: „Tak pojď se mnou za les, je tam plno trávy, aspoň mi to říkála veš.“ Tak šli, až tam došli na louku. Mamut se pásł a kohout se opaloval. Najednou uslyšel něco v křoví, šel tam a viděl tam svou první slepičku a slepička si všimla, že se kohout změnil. Tak se zase vzali a žili spolu až do smrti.

A co mamut? Jestli ještě neumřel, tak tam jí tu trávu dodnes.

Honza Zeman

Zoologická zahrada

Jednoho dne chodil lev pořád v kleci a nudil se. Tak si řekl, že uteče. Překousl zámeček na kleci a utekl. Jak šel po ZOO, tak osvobodil všechny kamarády a šli si hrát, ale když se to dozvěděli opatrovatelé ZOO, že zvířátka utekla, tak je šli rychle hledat. Ale hledali marně. Zvířátka se schovala a potom si nasedla na vlak a jela do Afriky. Všichni si našli kamarády a do ZOO se nikdy nevrátili.

Michal Zich

O jaru

Bylo, nebylo, žil jednou pejsek a kočička. Pejsek navrhl, ať uspořádají kuličkový turnaj. A tak když někdo nákou tu kuličku má, tak si představte, že když je hra v nejlepším, tak se do toho začne něco klubat. Objeví se díra a z té díry vystrčí hlavu malý krtek. A pejsek řekl: „No, aby tě husa kopl, abysme dělali důlek!“

Matouš Nohavica

O hlídacím psu

Byli jednou dva vlci. Jeden se jmenoval Vylomený zub a ten druhý Bezďákar. A ti vlci už dlouho nejedli. A tak vylezli ze své nory a šli hledat potravu. Přешli čtyři řeky a dva lesy, až došli k pastvině, kde se páslo jedenáct ovčí. Ale hlídal je pes.

„Neboj se, něco vymyslíme. Ten pes přece nemůže být tak chytrý.“

A tak začali vymýšlet plán. Vlk Bezďákar vyšel k psovi a řekl:

„Tebe neunavuje to věčné hlídání, pse?“

„Unavuje, ale kdybyste mi ty ovce pohlídali, tak vám jednu ovci dám. Ovčák by si toho určitě nevšímal.“

„Tak dobře,“ řekl vlk.

Pes někam odběhl, ale zatím, co byl pryč, tak mu oba vlci ukradli ovce. Jak to ovčák zjistil, nechal psa zastřelit.

Petr Klimek

Kůň a mravenec

Šel si kůň odpočinout a najednou potkal mraveneční pohřeb. A mravenec byl v rakvi a jeho přátelé byli u něho a kůň říkal: „Jak se máte, mravenci, pohřbíváte svého kamaráda? A co se mu stalo?“ „Spadnul ze skály a,“ říká kamarád pohřbívaného, „protože vylekal královnu a udělal s náma binec.“ Šel kůň dál a myslí, že má v hřívě mravence. A měl jich tam stovky i tisíce. Kůň skočil s mravencama do rybníka a všichni se utopili.

Tomáš Divín

Dva mravenečci

Byli jednou dva mravenci a náramně se bavili tím, že trápili lidi, že je kousali, škrábali a mravenci se bavili a smáli se. Jednou se vraceli do mravenišť, ale to bylo rozšlapané lidma a dva mravenci se rozbrečeli a nakonec nedávali pozor a rozšlápl je jeden člověk.

Kristián Kitzberger

O křečkovi

Můj křeček se vydal dál do světa a měl v ruce raneček a v něm buchty. Chytili ho šneci a sebrali mu buchty.

„Hele, co mi to bereš?“

„My máme taky hlad!“

„Ale to jsou moje buchty!“

„My ti ty buchty vrátíme, ale budeme kamarádi.“

„Tak dobře.“

Tereзка Videcká

Vůl a pes

Byl jeden vůl a potkal pejska.

„Pejsku, pejsku, já tě sním, protože jsi moc pěkný!“

„Nejez, vole, já ti splním tři přání.“

„Já bych si přál sníst tě.“

Ham a snědl ho.

Ondra Menšík

Pes a pes

Byli jednou dva psi. Jmenovali se Ajka a Lajka. Jednou, když utekla Ajka, Lajka běžela za ní. Lajka nevěděla, kam jít a tak tam zabloudila. Náhodou šel někdo okolo a tak si ji vzal k sobě domů. Lajka byla ráda, že má majitele, ale zato Ajka neměla nikoho a neměla co jíst a tak umřela.

Martina Bortlová

Pes a kuře

Byl pes a ten se jmenoval Bony. Bylo kuře a to se jmenovalo Pony. Bony hlídala dům a Pony bylo v kurníku. Pony se chtělo dostat z kurníku ven. Jeden večer si vyhrabalo Pony díru a proklouzlo k sousedům, spletlo si stranu. A sousedi mají zlého psa. Din se na Ponyho podíval a běžel za Ponym. Pony se leklo a utíkalo, co mu nohy stačily. Vlezlo do boudy Dina a tam si odpočinulo. Druhý den mě nějaká paní vytáhla a dala mě do mojího kurníku.

Nikol Barotová

Vlk Truhlík a bolavý zub

Jednoho dne šel vlk lesem a měl veliký hlad. Šel pořád lesem, až viděl malý domeček a u toho domu byly dřevěné houby. Vlk se oblízl, utrl tu houbu a kousl. Vlk zakřičel a byl zub venku. Vlk rychle běžel domů a zavolal zubaře lišáka. Zubař přijel a podíval se na to a řekl: „Milý Truhlíku, druhý zub ti naroste za půl roku.“ Zubař odjel a Truhlík si říkal: „Jak dlouho to může trvat, ten půlrok?“ A řekl si: „Ten půlrok snad vydržím.“

Michal Zich

martin svačina

PES, KOČKA A KOBLÍŽEK

Byla jednou jedna matka. Jednou ta matka dala své holčičce koblížek. Na koblížek přišli pes a kočka. A řekli: „Já chci koblížek!“ „Ne, já chci koblížek!“ A holčička řekla: „Tak víte, co? Uděláme to tak – vy jste menší a já větší, vy dostanete půlku a já celý.“ Holčička koblížek rozpůlila a pes i kočka ty půlky snědli, než bys řekl švec. Pes i kočka řekli: „Chceme každý tentokrát celý a ne půl!!!“ Holčička si v duchu pomyslela: „Co kdybych na ně vymyslela lest?“ A řekla jim: „Vždycky jednou za měsíc nebo i za půl přibude na nebi koblížek a pak ho zase sní obr. Ale když přijdete o půl desáté, tak aji přijde obr a vy ho musíte drapnout. Obr se toho lekne a uteče. Ty, kočko, umíš skvěle šplhat na strom, tak tam pro ten koblížek vyšplhej!“ A šla si koblížek sníst. Přesně o půl desáté šla kočka a pes, zafučel vítr a pes i kočka si mysleli, že ten obr se jich lekl a zařval hrůzou. Měsíc se už ukázal na nebi a kočka vyšplhala na strom. Pes se jí zeptal: „Už jsi ho chytla?“ „Nechytla, pejsku.“ A kočka pak řekla: „Ty jsi ho snědl, vidíš tvé otisky zubů?“ a pejsek řekl: „Ne, ty jsi ho snědla!“ Tak se hádali a vždycky každou půlku měsíce se ten koblížek objevil. Od té doby se pes s kočkou hádají.

PROČ KOPŘIVA PÁLÍ

Za dávných časů trhali lidé kopřivy. Kopřivy si stěžovaly jedné kouzelné babičce. Když už se to nedalo vydržet, tak babička mávla kouzelným proutkem a kopřivy začaly pálit. Šla kolem maminka s holčičkou. Holčička se divila: „Jak to, že ty kopřivy jsou jiné?“ Maminka řekla: „Nevím,“ a chtěla vytrhnout kopřivu a najednou vykřikla: „Au!!!“ Kopřiva už pálila. Od těch časů kopřiva pálí.

TAJEMSTVÍ VEČER NA HROBEČKU

Byl jeden pán a ten pán měl tři syny. Jednou jim řekl: „Milí synové, jsem už starý a cítím se hrozně špatně. Prosím vás, uložte mě do mé postele.“ Tak ho tedy uložili a druhý den ho chtěli vzbudit, ale nějak to nešlo. Řvali, pískali a nakonec ho bouchali kladivem. Pak jeden z nich řekl: „Je už mrtvý,“ a dali ho pohřbít. Ale pak už šli spát a když už spali, tak se jim zdál sen. Všem třem sen, který byl úplně stejný a v něm se říkalo: „Běž na hrobeček a nemysli si, že to bude normální a běž na ten hrobeček dnes o půlnoci.“ Tak tedy šli všichni tři o půlnoci na ten hrobeček a tam bylo rozcestí, na kterém byl kámen, na kterém byl nápis: „Ty nejmladší běž nalevo, ty prostřední běž na prostřední cestu a ty nejstarší běž napravo.“ Všichni šli a potkali draka. Prostřední a nejstarší řekli drakovi: „Běž si po svých, draku,“ a drak řekl: „Nu, tak si půjdu po svých,“ ale nejmladší mu řekl: „Nebudu tě vyhánět, draku.“ Drak se zeptal: „Nemáš hlad?“ a nejmladší mu řekl: „Mám hlad a žízeň.“ Drak svojí dračí hlavou foukl a tu se objevil stůl, židle, jídlo a ještě pití. Kluk se do sytosti najedl a drak zmizel. Pak kluk šel dál a tu vidí sopku a je tam vyrytý nápis: „Byl jsi hodný na draka a mám pro tebe odměnu!“ Najednou tatínek obživil. To bylo slávy!

POTOK PEKL PLACKY

Jelen je jelení. Máma měla moc mízy. Had hledal housku. Nikdo není nejedlý. Syn seděl se sýrem. Sova sela sojku. Jenda jedl jed. Býk bečel bolestí. Vlek vozil velký vůz. Vana voněla vůní. Dráteník drátoval dráty. Sloup se soukal. Židle žila život. Potok pekl placky.

JEDNOU

Jednou jsem vstal a letěl jsem na jinou planetu. Tam bylo všechno z bonbónu a křupinek. Tam byl policajt, měl však špatnou náladu a řval na mě. On byl totiž z tyčinek. Já jsem ho snědl a on mně řval v břichu. Pak jsem šel domů a šel jsem spát.

MALÝ DUCH

Jednou jsem byl doma a uklízel jsem, když tu jsem našel na zemi gumu. Ne gumovací, ale tu kulatou. Gumu jsem obmotal kolem židle. Vzal jsem ji pak ze židle. Ona totiž byla namotaná do různých tvarů, já jsem ji totiž tak namotal. No a pak, jak jsem říkal, tak pak jsem ji oddělal. Už to nebyla guma, ale byl to malý duch.

KOUZELNÝ OŘÍŠEK

Žila byla jednou jedna chudá stařenka a už jí všichni lidi z její rodiny umřeli, takže žila sama. Jednou měla veliký hlad a najednou zafoukal vítr a stromy se zatřepaly a z jednoho stromu spadl ořech. Stařenka ho rozlouskla, ale tam nebyl oříšek, ale byla tam maličká peřinka a v ní červíček a ještě dřevěná lavička. Červíček se jí zeptal: „Přeješ si něco?“ a stařenka řekla: „Přeju si jídlo a pití,“ a najednou se objevily zlaté talíře a kalichy. Stařenka se od té doby měla nejlíp na světě.

O SKLENĚNÉ HOŘE

Na skleněné hoře žila jedna stará babka a ta babička léčila lidi kouzelnými bylinkami, co rostly na její zahrádce. Jednou k ní přišel starý dědeček. Babička mu dala nápoj z květiny Zkumavky, on se ho napil a babička viděla jeho orgány. Podívala se do své knihy a řekla mu: „Člověče, ty potřebuješ veliký klid,” a dala mu květinu smrti. On si jí čichl a najednou umřel. Babička mrtvé tělo spálila na popel. Popel dala do země, vzala hlínu, vytvarovala z něho nové tělo, přiložila tam kytku života a stal se z něho malý kluk. Poděkoval hodné babičce a šel domů.

martin
svačina

KOUZELNÁ ANDULKA

Byla jednou jedna andulka, ale nebyla jen ta obyčejná, protože snášela drahokamy. A když si někdo něco přál a podíval se do nich, tak se mu to splnilo. Jednou si tu andulku koupila jedna paní. Hezky se o ni starala a tak jí andulka snesla drahokam. Jednou si ta paní přála, aby jí vyrostly bonbóny a vyrostly jí bonbóny.

POKLADY

Byl jednou jeden pyšný pán, který měl hrozně moc rád poklady. Jednou potkal na zlatě pavouka, který předl pavučinu. Rozmách se rukou a pavučinu i s pavoukem roztrhl. Pak potkal na své fontáně ptáčka s hnízdem. Hnízdo i s ptáčkem vyhodil do vzduchu. Hnízdo s ptáčkem chytil skřítek a hnízdo dal do stromu i s ptáčkem. Pak šel do sklepa od toho pána a udělal kouzelnou vodu. Pak se proměnil ve zlatý talíř. Když to pán uviděl, začal se po zlatém talíři sápat. Talíř se začal koulet do sklepa, pán tam došel, ale talíř už tam nebyl. Pán ho začal po celém sklepě hledat. Najednou dorazil ke kádi s vodou, šáhl do vody a chtěl otevřít dveře. Najednou se staly zlatými, pak pozlatil celý dům. Najednou měl hlad. Chtěl se najíst, šáhl po vidličce, ale aji ta se stala zlatou i nůž se stal zlatým. Sáhl příborem po jídle, ale i to se stalo zlatým. Strašně se lekl, chytl se za hlavu a stal se zlatým a zemřel. Pak přišel skřítek, máchl rukou a všechno zlato i zlatý palác a pán a kašna se zasypaly hlínou. Pak začalo pršet a svítit sluníčko a ze zlata vykvetly kytky, které se jmenovaly zlatý déšť.

Martin Svačina

ZLÁ KLETBA

Jednou se narodilo jednomu obchodníkovi dítětko. Jednou, když děťátko spalo, objevila se u něho jedna sudička a řekla mu:

„Holčičko, až ti bude šestnáct let, dozví se o tobě irácký princ a bude tě chtět zabít. Ale nezabije.“ A sudička zmizela.

Holčička rostla, rostla, až už jí bylo 16 let. Jednou se šla koupat, potkala prince a zeptala se ho:

„Kdo jsi?“

Princ: „Ty krávo!“

Ona se rozzlobila a švihla ho prutem. Princ se ještě víc rozzlobil a chtěl po ní hodit kámen. Jenže ona včas ucukla a utekla mu a pak se mu schovala. Princ to řekl králi a král se natolik rozzlobil, že vyslal strážu a řekl jim, aby ji zabili. Dívka uslyšela strážu a utíkala, co jí nohy stačily. Hodila po nich kámen a málem je zabila.

Od té doby k ní nechodí strážu.

Martin Svačina

PŘÍBĚH O ZRCADLU

Jednoho dne zrcadlo řeklo – to je ale pěkný den. Zrcadlo začalo vzpomínat na lidi, kteří se každý den do něho podívali. Jednoho večera se zrcadlo rozhodlo, že půjde na výlet. A tak se utrhlo z věšáku v koupelně. A šlo asi 2 dny, až narazilo na rodinný domek hned za okrasnou zahradou. A tam už zůstalo. Na druhý den se Žofie a Petr šli podívat do místnosti, kde má jejich mamka zrcadlo. A zrcadlo tam nebylo. Zrcadlo bylo venku na zahradě mezi kytičkama a kytky se chodily dívat, jak jsou krásné. Zrcadlo bylo moc šťastné a nechtělo se mu domů. To trvalo tak dlouho, než přišla zima. Jednoho sněžného rána ho někdo našel a vzal si ho domů. A zase viselo v koupelně na věšáku jako předtím. A tak příběh o zrcadlu skončil.

Michal Zich

JAK ONDRA A JURA ŠLI PRO VODU

Jednoho krásného dne šli Ondra s Jurou pro vodu do lesní studánky. Vzali si kyblíky a šli. Přišli k studánce, hodí do studánky kbelíky, táhnou a najednou Ondra spadne do studánky – padá, padá a spadl. Ale co to vidí, nedopadl do vody, ale na zem.

Volá na Juru: „Juro, skoč za mnou, je tu nějaká chodba!“ Jura skočil za Ondrou, padal, padal, až dopadl na zem. Ondra s Jurou šli chodbou, až narazili na dveře z kamene.

Ondra řekl: „Co teď?“ a Jura řekl: „Nevím,“ a opřel se o zeď. Dveře se začaly pomalu otevírat, Ondra s Jurou si plácli a šli. Nedošli však daleko.

„Další překážka,“ řekl Jura.

„Kde?“ ptá se Ondra.

„Nad tebou!“

A opravdu, nad Ondrou visela železná krabice. Ondra běžel a tak to spadlo vedle něj. A došli k poslední překážce. Pro změnu se ohnivá koule kutálela směrem k nim. Ondra s Jurou se přitiskli ke zdi a tak tak to projelo kolem nich.

A jsou u pokladu. Ondra s Jurou se otočili a uviděli za sebou zeď a žebřík. Tak po něm vylezou nahoru. Odklopí poklop a jsou před chaloupkou lišáka a Jura říká:

„To je chaloupka lišáka, to je přece náš soused!“ a Ondra řekl:

„Ano, je.“

Vylezli a šli domů. Uvařili si čaj a šli spát.

Michal Zich

Baba Jaga

Byla jedna baba a ta měla dědka. Dědek byl starý a opilý. Baba byla taky stará a opilá. Přišlo dítě k ní a pilo taky. A tak z nich byla rodina. Nakonec ho zabili.

Baba: Nalej, dědku!

Dědek: Tady to máš, babo!

Kluk: Jáááááááá taky!

Baba: Na.

Dědek: Už neotravuj!

Baba: Dědku, dáme mu prášky na spaní.

Dědek: A pak ho zabijem!

Vypravěč: A jak se řeklo, tak se udělalo.

Dědek: Supr!

Míša Holubová

Medvěd grizzly

V hlavním městě Praze nedaleko blízkého lesa žil v pěkném domku otec se dvěma syny, Jindrou a Petrem. Jejich otec byl majitelem zájezdové agentury, která prodávala zájezdy po celém světě. Jednoho podvečera Jindra přišel za otcem a řekl, že by se rád podíval na medvěda grizzlyho, co žije v Severní Americe. Petr s tím také souhlasil a tak otec hned ráno zašel do firmy a půjčil si na 2 měsíce letadlo. Otec přišel domů a oznámil klukům – objednal jsem na zítra letadlo.

A tak na druhý den ráno letěli. Trvalo jim několik hodin, než doletěli na letiště v Severní Americe. U sklápěcí rampy na ně čekal průvodce. Vystoupili z letadla. Petr s Jindrou a s otcem si dali baťohy na ramena a šli. Průvodce je zavedl ke skále a otec odpověděl – na ni nevylezem. A Petr na to řekl – vylezem, já umím lézt po skalách. Jindra řekl – počkej, já polezu s tebou – a tak lezli oba dva a otec lezl za nimi. Vylezli nahoru a před sebou uviděli řeku s několika stromy. Otec odpověděl – tady si postavíme dřevěnou chatku – a tak se dali do díla. Za 3 týdny byla dřevěná chatka postavená. Petr šel jednoho rána lovit ryby a neuvědomil si, že na něho číhá medvěd grizzly. Petr uviděl medvěda grizzlyho a začal před ním utíkat a volat o pomoc. Naštěstí mu včas utekl. A byl rád, že se mu nic nestalo.

Tatínek po této příhodě usoudil, že se ještě podívají po okolí a pojedou zpátky domů.

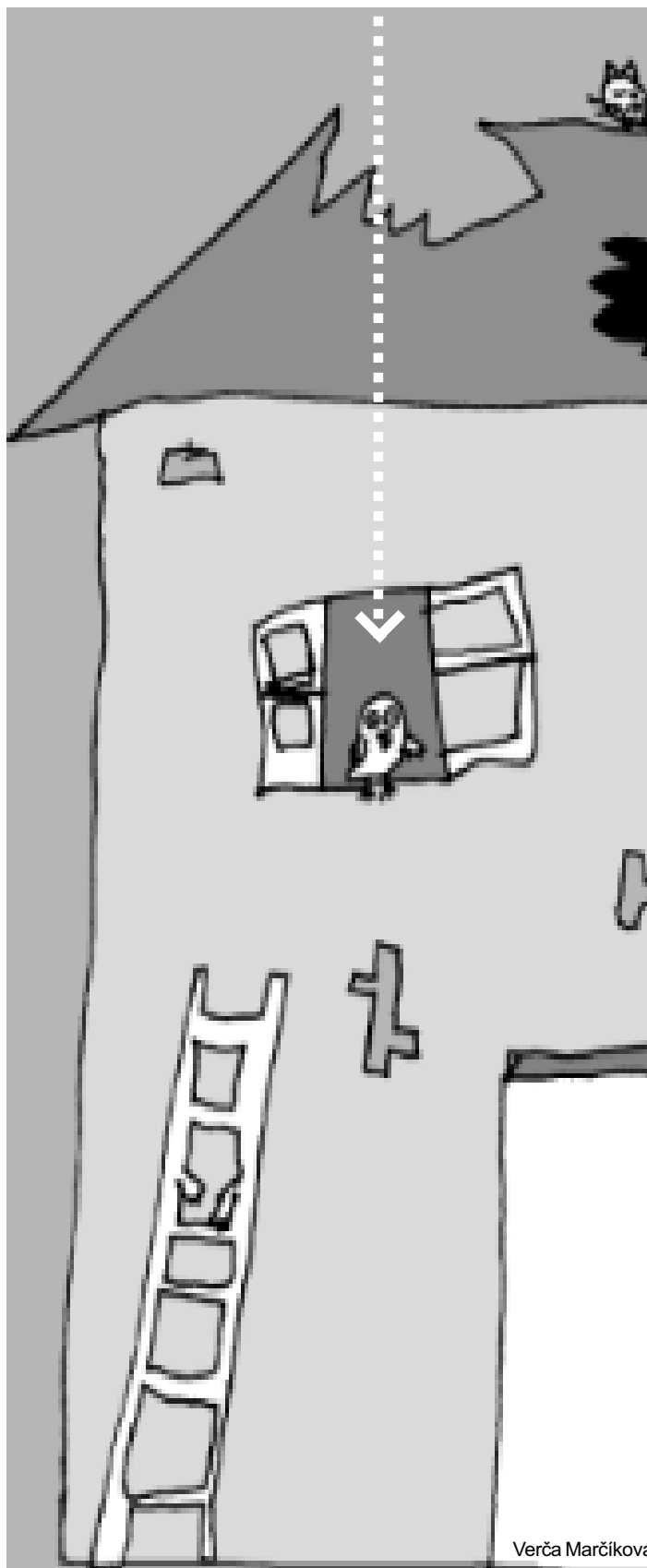
autor neznámý

Neděle

Maminka vaří v kuchyni sváteční oběť.

Aňa Pavelková

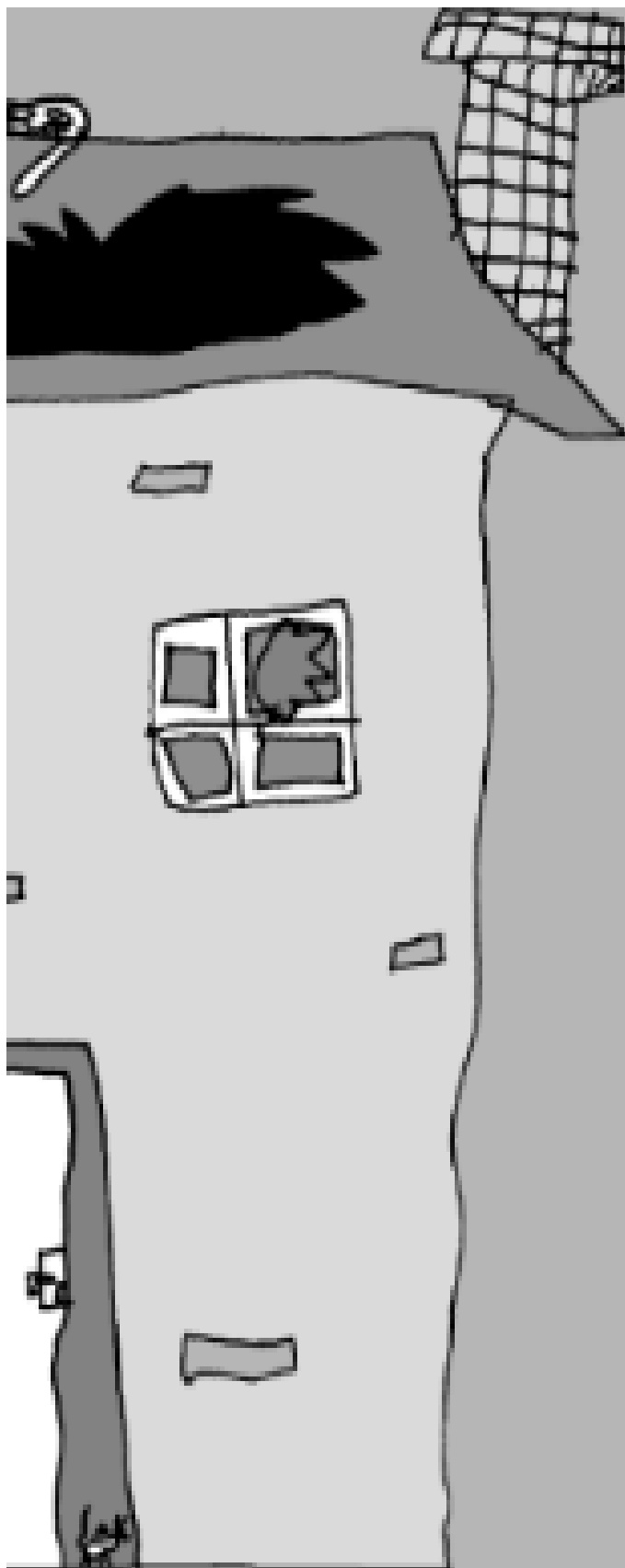
okno do márnice

Pád

Byl jsem v jednom starobylém městě a to město se jmenovalo Rusko. Ale v tom městě se děly věci – a hádejte, jaké! Ožralové seděli na střechách a někteří padali ze střech. Ale pardon, musím zavřít knížku.

Seba Kitzberger

Plovací poduška

Byly Vánoce a na Ježíška jsem dostal plovací podušku. Byl jsem rád a na jaře jsem šel plavat s poduškou. Já jsem totiž neuměl plavat bez podušky, ale já jsem ji měl a neutopil jsem se. Pádloval jsem až do hloubky, jenomže se objevil žralok a prokousl ji. Já jsem se začal topit a chtěl jsem volat o pomoc, jenomže jsem si lokl vody a potopil jsem se. Klesal jsem ke dnu a už jsem byl na dně a strašně mě bolelo celé tělo. Pak už to nešlo vydržet. Najednou jsem viděl všechny lidi. Já jsem totiž umřel.

Martin Svačina

Faustův dům

Student: Abrfabr rolsejmi, d'áble, d'áble, zjev se mi!

Zahřmělo a dírou ve stropě, která byla zakryta kobercem, přiletěl čert.

Đábel: Jsem tady, volal mě někdo? Á, to jsi ty. Co chceš?

Student: Chci zlato. Né jenom jeden pitomej tolar. To je málo, slyšíš, to je málo!

Đábel: Tak ty bys chtěl zlato, jó? Ale zlato něco stojí.

Student: Nekecej a naval zlato, ty roháci ro-hatej!

Đábel: Pekelné slovíčko jsi zapomněl.

Student: Tak ty nedáš zlato? Háberejer sarijimar!

Đábel: Nech si ty kouzla a letíme.
Chachachachachachacha!
Čert chytil studenta a odletěl s ním.

Vojta Polášek

Příšery

Máma s tátou zůstali doma. A já s bráchou jsme venku. Já mám koloběžku a brácha kolo a honíme se a nakonec, když jsem ho honil já, tak jsem byl unavený a spadl jsem a najednou jsem spal. A jak jsem spal, se mi zdálo, že se učíme a venku jsou příšery a mlátily do okna a chtěly nás všechny sežrat! A nakonec jsem se vzbudil.

Tonda Kolařík

Muž a žena

Muž hledá ženu. Žena je v práci, že přijde o půlnoci. Děti přišly ve tři. Muž ji našel o půlnoci. Strýc přijel též o půlnoci. Táta říká: „Děti, už je ráno, musíte do školy!“ Děti říkají, že jdou o půlnoci. Táta, máma říkají: „Když půjdete o půlnoci, tak vás sní medvědi.“ Děti říkají, že musí jít o půlnoci. Půjdu na záchod.

Ondra Pekař

1. kapitola

Seznámení s rodinou Perníkových

Tak, to jednou žila rodina Perníkových. Žili ve městě, které se jmenovalo Liberec. Bylo to pořádné velké město. Bydleli na okraji, takže tam neměli takový rámus jako lidé, kteří bydleli blíž k centru. No, a abych se nerozepisoval o tom, co ten rámus všechno dělalo, tak začnu psát přímo o nich. Perníkovi byla velice zajímavá a legrační rodina. Maminka Hana Perníková byla hodná a spravedlivá, ale tatínek byl sice také moc hodný, i když, jak se dále dočtete, někdy přispíval ke klukovinám dvou kluků, které měli. Tatínek se jmenoval Jiří a kluci Martin a Láďa. Měli také psa Alíka. Také měli docela dost přátel a to někdy přispívalo k legracím a zážitkům, o kterých se dočtete. No, a teď už víte, kdo je rodina Perníkových.

2. kapitola

Začátek prázdnin a co se vlastně stalo

To bylo jednoho prvního července.

Martin a Láďa se radovali, protože začínaly prázdniny, jak jste už mohli vyčíst z názvu tohoto příběhu. Nebyli šťastní jenom kluci, ale i tatínek a maminka. I pes Alík byl trochu šťastnější, než jindy. V celém domě vládl klid a pohoda, jenom kluci šli ven, a tím to celé začalo. Když vyšli před dům, tak se Martin zeptal:

„A co vlastně budem dělat?“

Láďa mu odpověděl, že neví, ale že určitě něco vymyslí. Kluci nebyli žádní vzorníci, učení jim šlo sice dobře, ale hloupostí se nadělali až až. A tak Láďa za chvíli řekl nadšeně:

„Já vím, co! Půjďme se podívat do města!“ A tak šli. Ve městě se nejprve dívali na auta, projíždějící kolem, a potom přešli přes hlavní silnici. Octli se ve městě, mezi lidmi a domy.

Když si dost prohlédli město, tak se vraceli a přemýšleli, co budou dělat, až přijdou domů. Nevymysleli nic, ale maminka už pro ně měla přichystanou práci, věšení prádla. Kluci byli rádi ze dvou důvodů. Zaprvé, že se aspoň nenudí a zadruhé, že si trochu užijí legrace. To byste nevěřili, co se při takovém obyčejném věšení prádla dá dělat. Můžete si hrát třeba na to, že jste vyvěšovač plakátů nebo vyhlášek. A vtom to začalo, protože se rozpršelo a maminka řekla, ať to prádlo zase rychle sundají dolů. To už ovšem taková zábava nebyla, ale udělat se to muselo. Po dešti se to prádlo zase muselo pověsit a kluci i maminka se báli, aby znovu nezačalo pršet. Tentokrát ale nepršelo, ale kluci byli po té práci, jako by si prohlédli Prahu a Liberec dohromady. A tak končí další příběh rodiny Perníkových.

3. kapitola

I klacek je k něčemu

Bylo odpoledne a Martin a Láďa neměli zase co dělat. A když zjistili, že doma žádná zábava nebude, tak šli ven. Láďa položil svou obvyklou otázku:

„Co zas budem dělat, když doma se nudíme jak u mučednickýho kůlu?“

Martin se jenom zasmál: „Ty indiáne. Náčelník Chytrá Hlava zatím na nic nepřišel?“

„Hele, nech toho a pojď něco vymyslet,“ vyhnul se hádce Láďa.

Martin přemýšlel, až vymyslel. Byla to myšlenka, jakou si nedovedete představit, protože najednou řekl:

„Hele, klacek. To je hračka pro mě. Najdi si nějaký taky, nebo jestli má náčelník Chytrá Hlava nějaký jiný nápad, ať jej tedy poví.“

„Zase mě převezl!“ pomyslel si Láďa, ale neřekl nic.

Šli ukázat mamince, co si našli za hračku. Maminka se divila. A vtom se přestala divit, protože najednou „cvak!“ A byla tma.

„A sákryš! Vypli nám elektriku,“ zaklel trochu tatínek.

Teď byla dobrá rada drahá, když vtom Láďa vykřikl:

„Eště, že jsme si vzali ty klacky, Martine, protože teď nám můžou posloužit jako svíčky!“

„No vida,“ zasmál se Martin, „náčelník Chytrá Hlava...“

„Nech si tu Chytrou Hlavu, ty rádio jedno. Přelad' na jinou stanici, například 99,0 megaherců.“

„Nóó, jóó. Už jsem zticha.“

„Nechte toho,” řekla maminka, „Láďa má náhodou dobrý nápad, Martine. Deme na věc.”
Najednou „cvak!” a bylo zase světlo.
„To byl vynikající nápad, ovšem na delší časový úsek,” řekl posměšně Martin.
„Teď mluvíš fakt jako rádio. Rači to nech na tom Radiožurnále, nebo co to je.”
A tak skončil další z příběhů o rodině Perníkových a jejich záležitostech.

4. kapitola Televizní Láďa

To jsem vám ještě neřekl, že Martin a Láďa měli rádi televizi. Láďa ji měl samozřejmě radši, protože byl menší a měl ji prostě radši. A tak jednou nemohli dostat Láďu od televize. Chtěli to udělat proto, protože tatínek se chtěl dívat na nějaký důležitý hokejový či fotbalový zápas. Proto si usmysleli, že televizi odstěhují pryč, aby ji Láďa nenašel.

Tak se i stalo. Televizi dali do sklepa a čekali. Za nějaký čas televizi vrátili zpět do bytu, ale Láďa se na ni zase pořád díval. Najednou přišel Martin s nápadem:

„Podívejte se. Nechte ho, ať se dívá, a ručím vám za to, že za pět dnů bude z toho úplnej ťululum.”

Tak to tedy zkusili. Láďa se tedy díval dlouho do noci, až usnul. A tak televizi vypnuli, aby aspoň něco ušetřili – už dost platili za to, co Láďa prokoukal – a čekali, co se stane. Druhý den Láďa zase seděl u televize a tak to šlo po tři dny. Pátý den Láďa vstal a řekl:

„Mami! Vystěhujte tu televizi z domu, protože... to nejde! Mně se zdají takový hrozný sny. Zdálo se mi, že „číslo 5” zabil Sandokan a že k princezně ze mlejna přišel milionář a zeptal se jí, jestli by chtěla riskovat na kolotoči. A potom tam přišel Volkr Texas Renžr a namlátil Večerníčkoví, až odletěl na výzkum Marsu a Apollem 13 se vrátil do Z pekla štěstí. A potom ještě...”

„To stačí, Láďo. A teď ses dozvěděl, že televize není život, a proto ji nevyužívej víc, než potřebuješ.”

A tak skončil další z mnoha příběhů rodiny Perníkových.

5. kapitola Ve tmě

Vítám vás u dalšího příběhu rodiny Perníkových. Říkám to proto, protože dnešní příběh bude zvláštní.

To si jednou Martin a Láďa usmysleli, že udělají něco, co bylo legrační a z hlediska dospělého trochu nepříjemné. Řekli si, že rodiče v noci postraší. A tak si jednou v noci vzali baterky a dali si na sebe bílé ručníky a plížili se potichu k ložnici.

Jenže, tatínek s maminkou si taky řekli, že je půjdou postrašit. A když kluci zaklepalí, tak jim otevřely strašidla v plné kráse. A začalo to.

Všichni se v té tmě začali motat, některé baterky upadly a tak se strašilo jak na hradě Okořín. Všichni se tam strkali a mačkali a vždouchali, až probudili sousedy. A jak vešli, aby si stěžovali, tak se strašení rozjelo po celém domě. Celý dům se strašil navzájem a všude to hučelo a blikalo a křičelo a kvičelo a dělalo to hrozný rámus. Když vtom někdo vykřikl:

„Tiiiiiiiiichooooooooooooooooo!!!!!!”

A všechno naráz jako když utne. Všichni se stěhovali do svých bytů a po strašení nebylo ani památky.

No, a jak to vypadalo u Perníků? Můžu vám říct, že strašně, protože celé strašení začalo u nich. Chtěli si na ten nepořádek posvítit, ale nešlo to. Mezitím, co se tady strašilo, tak Martin a Láďa šli k rozvaděči a vypnuli proud v celém domě, což se od nich dalo čekat. Maminka je tam poslala podruhé, aby ten proud zase zapnuli.

A tak skončila pátá kapitola o rodině Perníkových.

6. kapitola Jak je to s Perníkovými ve škole

Samozřejmě Láďa a Martin chodili také do školy, ostatně jako každé dítě. Učili se docela dobře. Martin chodil do třetí a Láďa do první třídy. O přestávkách si spolu moc nehráli. Láďa si hrál se svojí třídou a Martin taky. Každá třída dělala o přestávce něco jiného. Ve vyučování se někdy bavili a někdy ne. Ve škole to s nimi bylo prostě normální, jako s každým jiným.

To je krátká kapitola o tom, jak se daří klukům Perníkovým ve škole.

zlodějský příběh

Michal Zich

Jednoho dne ráno přišel detektiv Tom Shark do banky a viděl tam všechno rozházené. Jak přišel domů, hned začal pátrat, kdo to asi mohl udělat. Za šest dní už věděl, kdo to udělal. Ten, kdo to udělal, věděl, že detektiv Tom Shark ho hledá. Zloděj ho chtěl co nejdřív zabít! Za 1 týden přišel Tom Shark po práci a byl tak unavený a sedl si do křesla. Za 30 minut se probudil a slyší nějaké kroky. Jde se podívat ke dveřím a je to zloděj. Zloděj slyší Toma Sharka a vytáhne pistol a střelí!! Tom má naštěstí neprůstřelnou vestu. Zloděj se diví. Tom vyběhne a vyrazí dveře. Dveře spadnou na zloděje

a Tom zloděje odvede na policii a má klid.

Úryvek:

Tom Shark přijde do banky a ptá se: „Co se tady stalo?“ Vedoucí banky říká: „Někdo přes noc vykradl banku.“ Tom se zamyslí a řekne: „Budu se snažit dostat toho zloděje.“ Tom za šest týdnů věděl, kdo vykradl banku a říká: „Toho zloděje musím dostat!“ Zloděj věděl, že ho Tom hledá a říká: „Toho Sharka musím dostat!“ Zloděj přišel k Tomovi domů a říká: „Vylez, Sharku, zabiju tě!“ Tom spal a jak se vzbudil, šel ke dveřím a říká: „Co chceš, kdo jsi?“

kamarád zloděj

Verča Marčíková, Bára Petříčková

— Ahoj, Katko, z kama jdeš?
— Ze školy.
— Hmm, já taky.
— Nevíš, kolik je hodin?
— Náhodou vím – 12:48.
— Já už musím jít.
— To je škoda, chtěl jsem si s tebou hrát.
— Tak já ještě nepůjdu.
— To je dobře. Nechceš jít k nám?
— Dobře, Mirku. Ale, kde mám aktovku?
— Ježkovy voči, támhle s ní běží nějaký kluk!
— Hej! Počkej, ty kluku mizernej! To je moje aktovka! Mirku, chyt' ho!
— Jasně! Nebude vědět, kdy se narodil!
— Bez aktovky nemůžu domů!
— Neboj, chytmem ho spolu. Obklíčíme ho. Já pudu zleva a ty běž zprava!
— Dobře. Ale doufám, že mi nedá do nosu.
— To by si zkusil! Zloděj jeden!
— Tak já už běžím!
— Dobře, já taky!
— Uf!
— Héhé, stejně mě nechytíte!
— Ale jó, už tě skoro mám.
— Vrať mi moji aktovku! Ale co s ní chceš dělat?
— No co! Třeba ji prodám!
— To zkus!
— Já to nezkusím, já to udělám!
— Až tě chytím, tak si tě podám!
— Mirku, už ho mám!
— To je dobře! Drž ho!
— Neboj!

— Hej, pusť mě!
— Nepustím!
— Vrať jí tu aktovku!
— No dobře.
— Na!
— Dík! Když už tu aktovku mám, můžeme si jít hrát.
— To asi nepude. Zaprvé se musíme vypořádat s tím klukem a za druhé už je 13:00.
— To je pravda.
— Coco vyvy sese mnou chcehcete něněco dědědělat?
— Ano. Jak se jmenuješ?
— Tonda.
— Proč jsi mi to vzal?
— Zezeze srandy!
— Doufám, že už to neuděláš!
— Neneneboj!
— Tak dost! Nech toho drkotání.
— Dobře.
— Tak, kluci, nemohli bysme být kamarádi?
— Bebeberu.
— Něco jsem řek, né!
— Promiň.
— No tak! Co jsem řekla?
— Říkám, že беру.
— No dobře.
— Tak mír?
— Jo.
— Tak čau!
— Ahoj!
— Zdarec!

+ / -

Kdy mi bylo nejhůř

Byl jsem na hřišti jako obvyklý den v létě. Běžel jsem domů, ale přejelo mi ruku kolo. Bylo to hrozné. Brácha hrál fotbal, vzal mě do náruče, běžel se mnou domů. Rychle mě vzali do auta. Jeli jsme do nemocnice.

Kdy jsem byl šťastný

Jeli jsme k moři do Chorvatska. Cesta v autě byla hrozná, ale jak jsme dojeli, bylo to tam krásné. Nejvíce se mi líbilo plavání na nafukovací matracce. Počasí bylo krásné.

Jenda Kramoliš

Kdy mi bylo nejhůř

Měl jsem jít do polepšovny.

Když se maminka zlobila.

Když jsem byl nemocný.

Kdy jsem byl šťastný

Nejlepší bylo, když jsem dostal od dědy 10 000. Pomáhal jsem se zahradou. Uložím je do banky.

Matouš Chudej

Kdy mi bylo nejhůř

Jednou jsem měla jít na turnaj a bolelo mě břicho. Tatka říkal, že je to jenom tréma. Jak jsme se vrátili, tak jsem měla šílené křeče a jeli jsme do Valmezu. Tam mi brali krev a pak mě dali do pokoje a tam byly 3 holky. Dali mi vánočku a nechtěli mě pustit, ale mamka je přemluvila.

Kdy jsem byla šťastná

Měla jsem velikou radost, když jsme dostali Peryka. Jeli jsme si pro něho do Jičína. Až jsme se vrátili, tak jsme dali Peryka do bedny od piškotů. Dávali jsme mu mlíčko a Běťka spala v kuchyni.

Aňa Pavelková

mix

Z

Zubatá Zuzana za zdí zakopávala zips. Zeď ze zakopávání zívala. Zuzana zebru zlíbala. Zebra zívala. Zakopávali zeď. Zuzaně se zebra zalíbila. Zuby Zuzaně zívaly. Zebře se Zuzana zalíbila.

Verča Marčíková

Rozhovor s mimozemšťanem

„Ptáš se, jak vypadá člověk? Dobrá, povím ti to.

Člověk má hlavu a ta hlava je kulatá a rostou na ní vlasy. V hlavě máme mozek a tím mozkiem myslíme. Zepředu má hlava dvě díry a v nich dvě oči a těma se díváme. Oči můžeme zavírat, otvírat nebo s nimi mrkat. Pod očima je nos a tím přijímáme různé vůně a pachy a rozpoznáváme je a když jsme nemocní, tak nosem smrkáme. Pod nosem je pusa a tou jíme, pijeme, lížeme a hlavně mluvíme. Pusou můžeme též otvírat a zavírat. V horní i v dolní části pusy jsou zuby a uprostřed je jazyk. Boky hlavy se nazývají tváře a nad nimi jsou uši a těma posloucháme. Hlava sedí na krku a krk na těle. Po bocích těla jsou ruce a těmi vykonáváme různé úkoly – např. bereme věci, házíme atd. Tělo je posazeno na nohách, na kterých chodíme.”

Vojta Polášek

Dědeček nemá rád hříby

Mám tu rád všechny kamarády a lidi. Pozor, je tu hadovec. Moje děti jsou hodní. Pomáhají lidem a za to si vydělávají každý 100 Kč. Krokodýl Macek. Je to dobrý hrdina a za to, že je žena, najdu ji manžela.

Ondra Pekař

Kosmonaut

Začal jsem s kosmonautickou školou. Bylo to těžké, ale kosmonaut je lepší povolání než uklízeč na městě. A na vysvědčení jsem měl 1,1,1,1,2,2,5,1,1,4,3. A potom jsem šel na výšku. Na výšce to byla nuda, už jsem si připadal jako kosmonaut. A pak jsem se dočkal. Ale stejně jsem na Měsíc neletěl, měl jsem spalničky, moji kamarádi letěli sami.

Tomáš Kratochvíl

Problém

Jmenuji se Tonda a mám velký problém: nemám psa!!! Možná vám to přijde směšné, ale když nemáte žádné přátele, tak ho potřebujete. Víte, já mám jednoho vyhlídnutého, ale furt ho nemůžu chytit. O prázdninách pojedu na severní pól, už tam vlastně jsem. Jdu, jdu a najednou mě zavalí lavina a vyhrabe mě pes. Od té doby mám krásného psa. Hurá!!!

Bára Petříčková

Tatínek

Já jsem přišel v pátek ze školy, zazvonil jsem na zvonek u dveří. Dveře se mi samy otevřely. Šel jsem dál a za dveřmi byl nějaký človíček a udělal na mě baf. A to byl můj tatínek. Přijel nám z lázní.

Filip Hatlapatka

Táta a máma doma

Táta je na poli a máma je v lese. Táta jde za ní. Potkají Toma a Tom se ptá: „Kde jsou borůvky?“ „Tome, nikde nejsou borůvky, je zima. Borůvky jsou na jaře.“ Tom jde domů. Máma jde domů. Táta jde domů.

Filip Hatlapatka

Hradec

Táta zamyká dům. A já jdu do auta. A táta startuje auto. A já už spím v autě. A já jsem se probudil. Táta jede do Hradce. V Hradci byla bouračka.

Ondra Mráz

Brácha se poranil

Brácha jel na kole domů a my máme doma štěrky. Brácha jel moc rychle a neubrzdl to. Přepadl přes řídítka a měl břicho od krve a my (jako babi, děda, já, brácha, mamka, tatka) jsme s ním jeli do nemocnice. Tam ho ošetřili a jeli jsme celá rodina domů. I s bráchou.

Míša Holubová

U taťky

Jeli jsme vlakem za taťkou. Už jsme u taťky. Taťka mi pustí počítač a já hraju, babička vaří oběd, děda si čte a já hraju Diablo II Datadisk. Potom babička zavolá: „Pojďte jíst!“ a já obědvám. Potom jdeme na pohár na procházku. Taťka mi koupí Sprite. Potom jdeme za klukama a potom jdeme domů.

Matouš Nohavica

Kouzelné

deštivé

počasí

Dnes není moc pěkně, ale nudit se nebudeme. Máme přece televizi.

„Je Medvídek Pú,“ navrhla Jana.

„Ne, je formule 1!“

„V žádném případě, na Primě je Sauna!“

„Mami, Jana bulí!“

„Jani, co se stalo?“

„Kape mi za krk.“

„Co, co? Je děravá střecha, nové tašky nemáme!“

„Mami, můžeme se převléct do plavek?“

„Blbneš?“

„Hele, ta kočka plave.“

„Zavolejte strýcovému kamarádovi!“

„Je na komíně.“

„Co tam dělá?“

„Nevím, ale na střechu vede hadice.“

„Já ho přetřnu! To on nám udělal z našeho moc hezkého domu moře!“

Nikola Vašutová

Příběh (rod střední)

Bylo jedno ptáčátko a to se šlo koupat.

Mělo s sebou nafukovací lehátko.

Chodili se koupat do malého koupátka, které bylo blízko jeho obydlí.

Když přišlo ke koupátku, uvidělo, že je tam kotě.

„Co tam děláš?“ zeptalo se.

„Ále, spadlo jsem tam.“

„Tak to já ti pomůžu ven,“ nabídlo se ptáče.

„Budeš moc hodné.“

Ptáčátko vytáhlo kotě ven.

Ale jak ho vytáhlo, tak ho kotě sežralo.

Ptáčátko: č.j., 1.p., vzor město

Lehátko: č.j., 4.p., vzor město

Koupátka: č.j., 2.p., vzor město

Obydlí: č.j., 2.p., vzor stavení

Koupátku: č.j., 3.p., vzor město

Kotě: č.j., 1.p., vzor kuře

Ptáče: č.j., 1.p., vzor kuře

Ptáčátko: č.j., 1.p., vzor město

Kotě: č.j., 4.p., vzor kuře

Kotě: č.j., 1.p., vzor kuře

Vojta Polášek

g a l e r i e

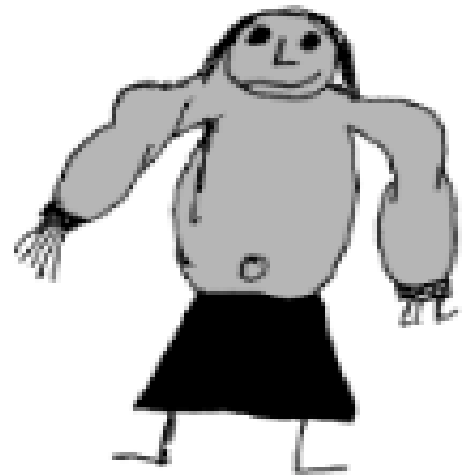

FERDA
MRAVENEC

DŽIN
Z LA'HVE

HERKULEX

OBELIX

DINOSAUREK
DINK

Sebestová

Mach

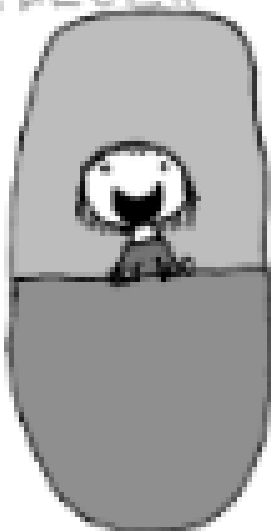

VEČERNÍČEK

VOLKRA
TEKSAS
RENR

PALEČEK

HOUMI

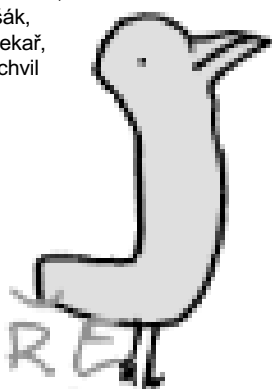
KOMISAŘ REX

h r d i n ů 1

Bára Petříčková, Aňa Pavelková,
Verča Marčíková, Ota Vašák,
Seba Kitzberger, Ondra Pekař,
Tom Kantor, Tomáš Kratochvíl

TOM

KURE
NAPIPI

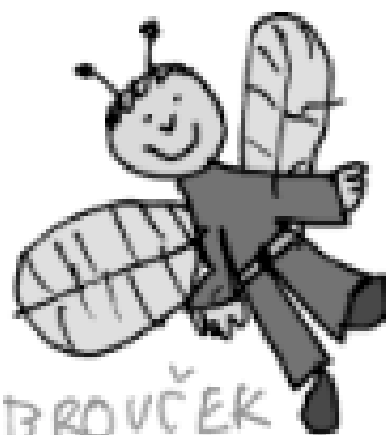
AKRS

TOM

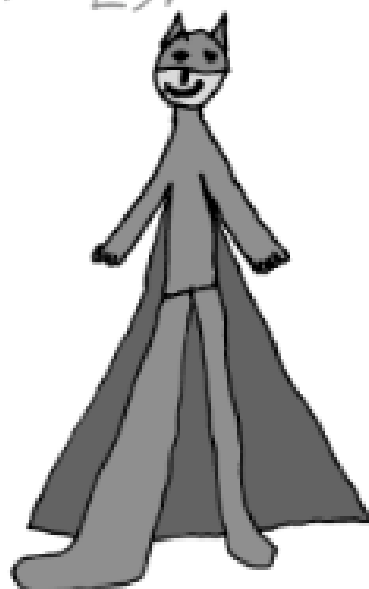
JERY

BETMEN

DROVČEK

PES FÍK

BRITA

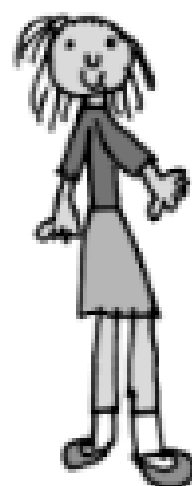
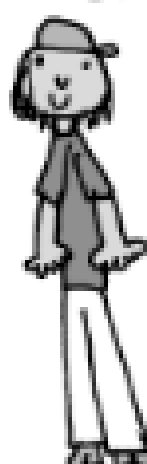
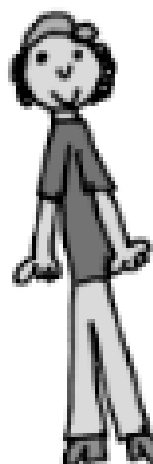
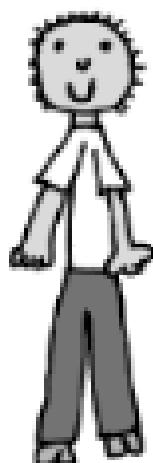
LISA

OLE

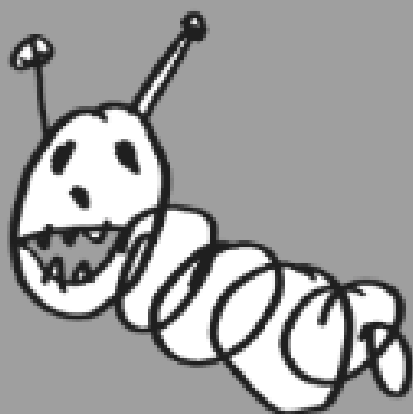
LASE

BOSE

ANNA

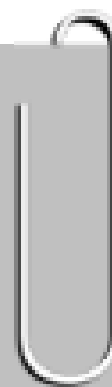

DĚTI Z BULLERBYNU

knihomol

literární příloha žáků druhého stupně

rychlé šípy

JAROSLAV FOGLAR

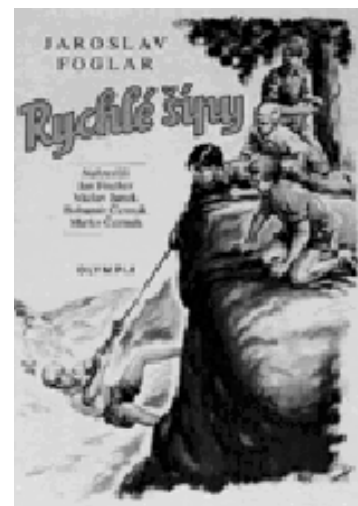
RYCHLÉ ŠÍPY JAKO KOMIX →

Napsal: Jaroslav Foglar

Nakreslili: Jan Fisher, Václav Junek,

Bohumír Čermák, Marko Čermák

Vydalo nakladatelství: Olympia roku 1999

ŽIVOTOPIS

Jaroslav Foglar se narodil 6. července 1907 v Praze - Nuslích v Benátské ulici č.3. Studoval Veřejnou obchodní školu. Zaměstnán byl jako úředník, pedagogický pracovník, odpovědný redaktor časopisů Mladý hlasatel, Junák a Vpřed. Roku 1920 poprvé na výzvu svého staršího bratra navštěvuje skautský oddíl 48.klub oldskautů Jestřábi, podle kterého později dostal i svoji přezdívku Jestřáb. Jako třináctiletému (1920) mu vychází literární pokus, báseň Měsíční noci. V roce 1921 se mu naskytla možnost vstoupit do 34. pražského oddílu „Ohnivci“. Jeho první publikovaná povídka Vítězství vychází časopisecky roku 1923 a je vlastně prvním krůčkem ke spisovatelské dráze. Po ukončení Obchodní školy pracuje jako úředník a o prázdninách vede skautský tábor, kde poprvé zavítá do Sluneční zátoky na řece Sázavě. Po návratu z tábora se 34. pražský oddíl slučuje se slavnou Dvojkou. Oddíl Jestřábi tam přechází za jeho vedení pod názvem „Hoši od Bobří řeky“. Po šedesáti letech nepřetržitého vedení předává oddíl v roce 1987 svému nástupci a řadí se tak mezi nejstarší oddílové vedoucí na světě. První Foglarova kniha – Přístav volá (původní název „Modrý život Jiřího Dražana“). Následuje redaktorské působení v časopise Mladý hlasatel a vydání knížky Hoši od Bobří řeky s ilustracemi Z. Buriana. Po válce rediguje Foglar časopis Junák, brzy však odsud odchází pro názorové neshody, aby založil nový časopis – Vpřed. První „foglarovské“ číslo Vpředu (č.18) vychází 9.4.1946 s Rychlými šípy na titulní straně. Tento časopis ukončil svoji činnost v roce 1948. V padesátých letech Foglar působí jako vychovatel v domově mládeže pod dohledem STB. Ani v tuto dobu nepřestává psát. Po delší odmlce se v roce 1965 na trhu objevuje Tajemná Řásnovka. V Ostravském kulturním zpravodaji začínají vycházet Rychlé šípy i s novými příběhy, kreslenými Marko Čermákem.

V sedmdesátých letech se spisovatel věnuje převážně práci s oddílem, publikuje pouze časopisecky. Z tohoto období pochází kniha *Náš oddíl*, podložená více než šedesátiletou autorovou zkušeností ve vedení oddílu. Ve věku 102 let umírá 18. února 1980 Foglarova maminka. Osmdesátá léta jsou poznamenána spoluprací s výtvarníkem Karlem Saudkem na kreslených seriálech *Modrá rokle* a *Ztracený kamarád*.

Po „sametové“ revoluci roku 1989 má Foglar plně otevřenu cestu k čtenářské veřejnosti. V nakladatelství Olympia vydává *Stínadelskou trilogii* – *Dobrodružství v temných uličkách* (*Záhada hlavolamu*, *Stínadla se bouří*, *Tajemství Velkého Vonta*). 18. listopadu 1992 je spisovatel přepaden dvěma uční, kteří ho chtějí okrást o peníze. Ubrání se a zavolá o pomoc.

Od jara 1995 je J. Foglar dlouhodobě hospitalizován v nemocnici, ale podle možností dál vyjíždí na besedy se čtenáři. K devadesátinám J. Foglara a nedožitým devadesátinám dr. Jana Fischera pořádá Muzeum hl. m. Prahy rozsáhlou výstavu s názvem „Po stopách Rychlých šípů“. Vychází jubilejní 15. vydání knihy *Hoši od Bobří řeky* s pamětním listem. V roce 1998 se v televizi objevuje při setkání s dr. Karlem Burešem po neuvěřitelných padesáti letech. A v listopadu vychází v nakladatelství Olympia kompletní knižní vydání *Rychlých šípů* se všemi dosud vydanými příběhy. 23. ledna 1999 umírá po delší nemoci v Thomayerově nemocnici. Jestřáb odletěl, ale věrme, že jeho postavy z knížek budou žít dále.

Tomáš Mičunek

OBSAH DÍLA

Je to kniha komixů, kterých je 315, a ve kterých vystupuje 5 kluků, kteří si říkají *Rychlé šípy*. Jejich přezdívky nebo jména jsou Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Červenáček a Rychlonožka. Často bojují s Černými jezdci a Bratrstvem kočičí pracky. Jsou bodří, hodní a pomůžou každému. Obsah jednoho příběhu: jednou jeli *Rychlé šípy* tzv. „elektrikou“. Omdlel řidič a bodré *Rychlé šípy* šli do akce. Mirek, protože jako malý jezdil na plošině za řidičem, věděl co má dělat. Podařilo se mu tramvaj úspěšně zastavit a dostali za to to, že mohli řídit tramvaj.

Matěj Petříček

VLASTNÍ NÁZOR

Tato kniha je o partě kluků jménem *Rychlé šípy*. Jezdí na výpravy, kde zažívají hodně dobrodružství. Jsou hodně vynalézaví a hodně jim to myslí. Na všech možných místech dělají dobré skutky. Líbí se mi to asi i proto, že je to o klucích v mém věku. Tato knížka mne hodně bavila. Mám rád komixy, takže asi proto. Je to dobře namalované. Líbí se mi to asi nejvíce z knížek, které jsem od něho četl. Je to hodně dobrodružné a je to i o chrabrosti *Rychlých šípů*. Ale mám pocit, že to pán Foglar s tím tak trochu přehání, a vnucuje to i nám. Myslím si, že kdyby se někdo choval tak jako *Rychlé šípy*, tak ho ostatní budou mít za blbce. Ale tohle byl jenom můj názor.

Ondra Blinka a Matěj Petříček

hobit

aneb cesta tam
a zase zpátky

J. J. R. TOLKIEN

ŽIVOTOPIS

John Roland Revel Tolkien se narodil 3. ledna 1892 v jihoafrickém Bloemfonteinu, hlavním městě Oranžského svobodného státu a zemřel v Bournemouth v Anglii 2. září 1973. Roku 1900 začal Roland chodit do školy KRÁLE EDWARDA, proto bylo pro rodinu nutné se přestěhovat blíže ke spoji do města.

V roce 1919 získal v OXFORDU diplom v oboru staroanglického jazyka a literatury a po pěti letech ve stejném oboru se stal profesorem. Tolkien zůstal po zbytek života katolíkem. Tolkien byl vědec.

NÁZOR NA FILM

Pán Prstenů: Společenstvo prstenu je velice dobře zpracovaný film, ale přesto jsem trochu zklamán, protože byly vynechány některé důležité momenty (například když je Společenstvo u paní Lorién, tak najednou bum a všichni mají na sobě zelené pláště místo toho, co měli před chvílí a ani nebyla scénka s tím, jak ty pláště dostali). Pro toho, kdo Pána Prstenů četl, tak bude lehce zklamán, ale 90% filmu se bude skvěle bavit. Pro ty, co Pána Prstenů nečetli, tak to bude super film. 99% filmu budou nadmíru spokojeni a film je možná naláká k přečtení knihy. Ovšem ne všichni budou spokojeni, a tak velická menšina bude nespokojena. Film jednoznačně stojí za vidění a i za ty peníze to stojí za to.

POPIS BILBA PYTLÍKA

Bilbo je malý, zakrslý a tlustý hobit. Hobiti bydlí v norách, mají velké zásoby jídla a pití (hlavně pivo). Jezdí na ponících a rádi se starají o zahradu. Lidé jim kvůli malému vzrůstu říkají půlčlci. Na svoje narozeniny nedostávají dárky, ale dárky rozdávají.

VLASTNÍ NÁZOR: POCITY Z HOBITA

Hobit se mi hodně líbil. On by to byl docela obyčejný příběh kdyby Tolkien nevytvořil tak jedinečný svět Středozemě. Vymyslel hodně ras, měst a myšlenek. Tolkienův svět má jedinečné osobnosti s velikou charakteristikou, proto je oblíbený mnoha lidmi. Hobit je zajímavá knížka, ve které se odehrává mnoho zajímavých chvil – od zábavy po temnotu. Tolkien má neskutečnou schopnost popsat děj velice jasně.

O FILMU

Tolkienova sága o boji dobra se zlem, odehrávající se v mytické Středozemi, se stala jednou z nejvlivnějších knih 20. století. Proдало se jí více než 100 milionů výtisků, studie ji přirovnává k Bibli. Počet lidí, pro něž představuje tu nejlepší možnou zábavu obléci se do kostýmu hobita, přilepit si chlupy na chodidla a vyrazit s mečíkem do lesa, se odhaduje celosvětově na 10 milionů.

Na první pohled bylo pouze otázkou času, kdy se Tolkienových knih zmocní Hollywood a promění je v milióny prodaných vstupenek. Jenže Pán prstenů neměl být nikdy zfilmován. Tolkien filmaře a Hollywood nenáviděl, všichni mu připadali jako vydřiduši anebo blázni, a nejvíc ze všeho

prý nesnášel animované Disneyovky. V jednom z dopisů synovi Christopherovi napsal, že při úvahách o prodeji filmových práv se bude muset rozhodnout, zda zvolí cestu „umění nebo hotovosti“, a že žádná z existujících možností nenabízí ani jedno, protože se rozhoduje filmová práva neprodát. Proti vůli svého syna a spolupracovníka profesor v nesnázích nakonec prodává svou duši hollywoodskému ďáblu.

Režisér Peter Jackson točil tři filmy najednou s malou filmovou společností na rodném Novém Zélandu, který mu poskytl skvělé podmínky. Jackson řídil najednou pět štábů na pěti místech pomocí telekonference. Zburcoval celý Nový Zéland, který mu poskytl i svou armádu, jejíž vojáci chodili v převlecích za skřety a ve volných chvílích lepili plastické lístky na opadané stromy hvozdu a jiné práce. Vysušil bažinu a na jejím místě vybudoval hobití nory. Byl to maratón a obrovský výkon, kterého si brzy všimnul celý filmový svět a začal mu fandit. Lidé si kupovali letenky a letěli na Nový Zéland nabídnout pomoc. Dělo se tu něco nenormálního – největší film Hollywoodu není nakonec produktem chladných a vypočítavých velkých studií, ale dílem lásky a nadšení. A uprostřed toho šílenství šmajdal usměvavý chlapík v kraťasech a s chlupatýma nohama, který to všechno způsobil. V Londýně vycházeli lidé z kin a plakali. Po deseti dnech od premiéry prvního filmu se producentům už vrátily vložené náklady na natočení všech tří filmů (270 milionů dolarů).

válka s mloky

KAREL ČAPEK

ŽIVOTOPIS

Karel Čapek se narodil v Malých Svatoňovicích 9. ledna 1890 do rodiny báňského lékaře. Roku 1914, tedy v kvartě, vstoupil do tajného studentského debatního spolku pokrokařského zaměření a sebevzdělávacích cílů. Stává se členem jeho výboru. Na konci roku dostává doporučení opustit školu kvůli tajnému spolku, čímž je ze školy vyloučen. Po ukončení studií byl spolu s bratrem zaměstnán v Národních listech. Později Čapek se svým bratrem Josefem přešli do Lidových novin. Na jejich stránkách rozvinul svoji žurnalistiku. Byl nazýván doktorem filozofie. Jeho dobrým přítelem byl T. G. M. a napsal o něm knihu. Podnikal cesty do Itálie, Anglie, Španělska a do Holandska, s manželkou Olgou Scheinpflugovou i do Skandinávie.

OSTATNÍ DÍLA

Nejznámější knihy: Ze života hmyzu, Adam stvořitel. Také napsal s bratrem R.U.R. V této knize bylo poprvé obsaženo slovo ROBOT. Napsal také Krakatit, Povídky z jedné kapsy a Povídky z druhé kapsy, vydané na konci 20. let. Většina románů byla zfilmována. Mimo jiné napsal Válka s mloky, kterou někteří z nás přečetli. Tato knížka, kterou jsme měli k dispozici, je 18. vydání

Už dlouho se mi žádná knížka nelíbila a myslel jsem, že se mi i tato knížka nebude líbit, ale naopak. Nejenom pro ty záhadné mloky, ale i v tom, že spisovatel popisuje věci tak, že si je musíte vybavit, i kdyby jste nechtěli.

Ukázka z představení KRAKATIT

VLASTNÍ NÁZOR

Když jsem tuto knihu začal číst, tak ze začátku se mi nelíbila. Děj byl o ničem, protože v něm vystupoval kapitán van Toch, který o sobě něco říkal, např. že je opilý obchodní agent, kříženec mezi Kubáncem a Portugalcem, atd. V této knize se mi líbilo, jak ten děj přecházel do tzv. HORORU, a například se mi líbilo, jak se mloci rozmnožili a jak zaplavili mnoho států. Také mě velmi zaujalo, jak se mloci dokážou naučit lidským zvykům. Tato kniha mě postavila na nohy. Knížka se mi velice líbila.

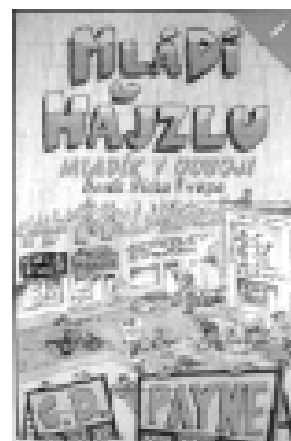
Názor zpracovali:
Jan Doležal,
Tomáš Konvičný

mládí v hajzlu

C . D . PAYNE

C.D. Payne se narodil v roce 1949 v Akronu (stát Ohio). Ve městě plném továren a vlezlé zimy. Vyrůstal obklopen láskou svých rodičů a tří sester. Vystudoval Harvard College. V roce 1971 absolvoval a začal svůj život jako redaktor, poté jako fotograf, reklamní agent, grafik, sazeč, výrobce nábytku a hraček. Napsal tři díly Mládí v hajzlu a poté Holubí mambo. Dnes je k dostání i čtvrtý díl Mládí v hajzlu.

OBSAH KNIHY

Patnáctiletý Nick Twisp si píše deník o tom, jak vidí celý svět okolo sebe. Vypráví o situaci, ve které se ocitl, když se jeho rodiče rozvedli, a jak je oba nesnáší. Nick píše, jak s mámou, u které bydlí, a s jejím přítelem Jerryem jeli k jezeru u Ukiahu. Tam se seznámí s dívkou jménem Sheeni. Do té se natolik zamiluje, že když se po týdenním pobytu vrací domů, nemyslí Nick na nic jiného, než jak se k ní vrátit. Nickovi se zhroutil život a matce zemřel přítel Jerry. Pro matku se Nick stává nesnesitelným synem, a když rozmlátí lincolna s přívěsem a zapálí celou čtvrť, pošle ho matka k jeho tatíkovi, který se mezitím odstěhoval za prací do Ukiahu. Nick se tak konečně může dostat k Sheeni. Jenže život je krutý – Sheeni odjíždí studovat do osm set kilometrů vzdáleného města Santa Cruz.

HOLUBÍ MAMBO

Další Paynovo dílo, které je trochu jiného žánru a to bajka. Vypráví o dvou ptácích, kteří jsou součástí vědeckého výzkumu. Partička fanatických ekologů je vysvobodí, ale jim se na svobodu nelíbí. V laboratoři měli totiž lehký dostupný chlast a cigára. Nakonec však přijdou svobodnému životu na chuť a užívají si ho.

POSTAVY KNIHY

Sheeni – Je to chytrá a hezká holka, která okouzila Nicka. Umí využít každé situace k různým účelům, a to většinou ne moc dobrým. Nenechá si ujít žádnou příležitost. Dokáže dobře vodit za nos, jako v případě Nicka. Prostě – je to pěkná mrcha!

Matka – K Nickovi se chová strašně. Patří mezi matky, co si neuvědomují, že jim bylo taky patnáct let. Ale vydržet s klukem, který rozmlátí v city přívěs s linkolnem.

Tatík & štetule – Nickův otec vystupuje v příběhu jako člověk, který je hodně na ženské a hlavně na mladé. S Nickem se schází, možná proto, že musí, ale hlavně proto, aby mu Nick posekal trávník atd. Musí mu posílat prachy, což ho štve. Jeho přítelkyně je mladá štetule, která si užívá spokojený život s mužem v „nejlepších letech.“

Wally – Jeden ze tří patřičných nápadníků. Je vysoký a hubený člověk. Je to člověk, který se nabídl pomoc Nickovi a jeho mamince. Wally vynaloží spoustu usilí, aby ho matka viděla ne jako přítele, ale chlapa. Miluje ji asi nejvíce z těch tří frajírků. Je to fajn chlap. I Nick ho má rád.

Lance – Je to další z dalších matčiných borců. Lance je oplzlý polda, který bere život stejně jako povolání. Myslí si, že když má k němu máti nějaké sympatie, tak je pánem domu a Nicka. No prostě nevlídný polda!!

Levák – Je to jedna z hlavních postav a Nickův kámoš. Levák je kluk, který i přesto, že má spoustu problémů kvůli Nickovi, stejně ho bere jako kámoše.

Kniha se mi líbila, protože se četla rychle, bylo tam takové napětí. V knížce bylo hodně sprostých slov a to se mi na ní líbilo. Nejlepší zážitky jsem měl z Nicka a Leváka, kteří dělali ve městě dost velký bordel. Nelíbil se mi Nickův otec, který ho jenom využíval. Nick k němu přijel a otec hned: „Jdi posekat trávník a udělej to to to a to,“ a dostal za to pár doláčů. Knížku doporučuji přečíst každému.

Tomáš C.

Tuhle knihu by si měl přečíst asi každý. Mladí by věděli, co je čeká, a starší by se na ně dívali trochu jinak. Ale tohle období si prožil, prožívá a prožije každý a nic mu v tom nezabrání. Tahle kniha není psaná jako ostatní, je psaná jako kdyby ji opravdu psal patnáctiletý kluk někde z Ameriky, a přitom ji píše autor středního věku (asi vzpomínal na svá mladá léta). Tady se čtenář vžije do děje a nemůže přestat číst. První díl skončí a druhý není k dostání a člověk je napjatý, jak to skončí.

Martin K.

Mladí v hajzlu je podle mě kniha, která vypráví o tom, jak vidí většina rodičů své děti v období puberty. Hodně se mi tato kniha líbila. V tom, jak byla napsaná, že se autor nedržel nějakých pravidel, jak psát pro mládež. Líbila se mi i proto, že kdyby si jí přečetli lidi, kteří na dnešní mládež nadávají, ale i rodiče, tak si myslím, že aspoň trochu změní pohled na věc. Musí ovšem chtít a vědět, proč tuto knihu čtou. C. D. Payn je podle mně zajímavý člověk, když napsal takovou knihu, přesto, že vyrůstal obklopen láskou své rodiny.

John K.

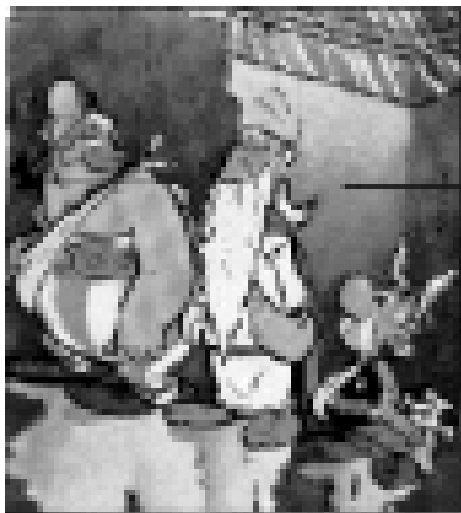

asterix & obelix

RENÉ GOSCINI

ASTERIX & OBELIX

souboj náčelníků

Římané se rozhodli porazit Galy tak, že je zbaví jejich druida Panoramixe. Galům tím pádem nebude mít kdo uvařit kouzelný lektvar, který jim dodává nadlidskou sílu. Jednou šel Panoramix do lesa pro pár kouzelných bylin. Asterixovi se nelíbilo, že jde sám a spolu s Obelixem ho sledoval. Panoramix potkal zamaskované Římany. Obelix měl sebou menhir, který hodil po římském vojákovi, ale trefil se do Panoramixe - ten ztratil paměť. Římané se to dozvěděli a rozhodli se udělat souboj náčelníků. Majestatix byl bez lektvaru ztracený. Asterix s Obelixem se pokoušeli na ten lektvar přijít. Lektvar se nedařil. Asterixe napadlo, že by Panoramixe mohl vyléčit druhý druid Amnezix. Zavolali ho k sobě do vesnice. Amnezix se zeptal, jak se to stalo, Obelix to předvedl na něm – a Amnezix taky ztratil rozum. Právě se chystal souboj náčelníků mezi Majestatixem a Aplusbejestixem. Obelix si pořád vyčítal to, co provedl a napadlo ho, že když po Panoramixovi hodí menhir ještě jednou, že by se mu mohl vrátit rozum. Souboj náčelníků už začal. Obelix hodil menhirem po Panoramixovi, ten nabral rozum a narychlo připravil lektvar. Majestatix se to dozvěděl, radostí nabral větší sílu a vyhrál. Pak začal boj proti Římanům. Galové měli dost kouzelného lektvaru, tak vyhráli. Nakonec byla velká oslava.

Obelix: Nerozlučný Asterixův přítel je povoláním dodavatel menhirů a miluje divočáky. Je kdykoliv připraven nechat všeho a následovat Asterixe do nových dobrodružství, hlavně když v nich budou divočáci a pořádné rvačky.

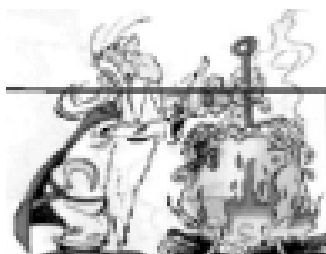
MŮJ NÁZOR NA ASTERIXE

Příběh se mi moc líbí, Gosciní ho dobře napsal. A když čtení komixu „Nesvár“ chytlo i mě, tak určitě chytne i vás – a nepustí! Pokud vás to nechytne jako mě, tak jste antičtenáři a nemám vás rád. Ale když už – film taky stojí za shlédnutí, stojí to za tu srandu. Asterix a Obelix jsou fakt hustí. A mě se moc líbí. Abych nekecal, co?

Ondra Matuš

Panoramix: Ctihodný vesnický druid, sbírá jmelí a vaří kouzelné lektvary. Jeho největším úspěchem je kouzelný nápoj, který dodává nadlidskou sílu. Panoramix má ovšem v zásobě ještě jiné recepty...

Asterix: Hrdina těchto dobrodružství. Malý válečník bystrého rozumu, všemi mastmi mazaný. Bez váhání mu může být svěřeno jakékoliv nebezpečné poslání. Asterix čerpá svoji nadlidskou sílu z kouzelného nápoje druida Panoramixe.

alchymista

PAULO COELHO

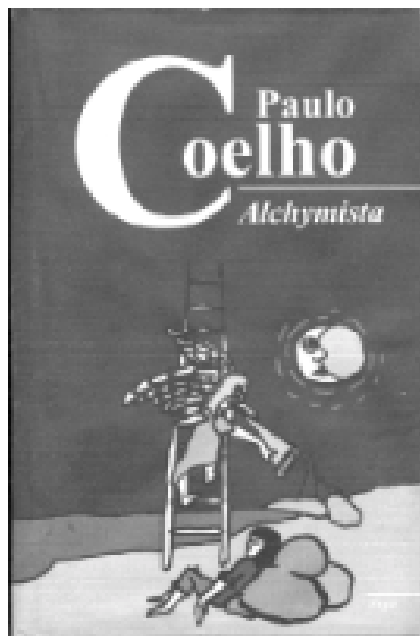
ŽIVOTOPIS

Narozen 1948

Prozaik, dramatik, scénárista, novinář, autor písňových textů. Je to brazilský spisovatel. Pro brazilskou veřejnost byl známý jako textař písní pro oblíbené zpěváky, nebo z programů televize. Jeho popularita začala až roku 1988, kdy vydal 1. román ALCHYMISTA.

Část roku 1988 strávil se svou ženou v Mohavské poušti, aby se věnoval své duchovní cestě a pak podle svých zážitků napsal knihu Valkýry. Vzbudil i mimořádný ohlas knihou Mágův deník, v němž čerpal ze svých zážitků a duchovních cvičení na pěší pouti.

Odvahu hledat svůj osobní příběh – svůj osud, spojit se s neviditelným světem, vyprázdnit mysl a cítit se součástí kosmu, se staly vůdčími motivy tohoto brazilského spisovatele, který napsal také několik děl o okultismu a magii. Byl také vyznamenán mnoha cenami.

OBSAH DÍLA

Je to kniha o cestě jednoho španělského pastýře, putujícího za zakopaným pokladem, který víckrát spatří ve svých snech. Tou samou cestou musí naplnit svůj vlastní osud (příběh) a poznat svět, ve kterém žijeme. Bude muset zvládnout zkoušky, které ho potkají na této cestě. Musí jí projít s velkou odvahou a trpělivostí, hodně poznat sebe a dbát všech znamení, co ho potkají. Celou touto cestou ho bude provázet moudrý alchymista, který jej bude učit, jak skrze viditelné věci dojít k duchovnímu poučení. Ukazuje mu, že jeho život může mít jiný směr a to, že ho může vzít do svých rukou a prožít ho podle sebe.

VLASTNÍ NÁZOR

Vydat se hledat svůj osobní příběh, naplnit své sny není tak snadné. Jsou různé překážky a odhodlat se je těžké. Jestli chceš něco uskutečnit, naplnit sny, musíš se něčeho vzdát, ale něco ti to přinese. Kniha ALCHYMISTA je příběh jednoduchý, ale v hloubce má ukrytý smysl. Příběh mohl být jakýkoliv. Myslím si, že ne každý může hloubku té knihy objevit, někdo jen z částí, někdo vůbec. Pro někoho to může být jen poutavý, zajímavý, neobvyklý příběh. A to je vše. Někdo na to třeba potřebuje čas, aby objevil víc, než jen ten příběh. Tato kniha se mi líbila a hodně dobře se mi četla. Podle mě ten poklad byla cesta za pokladem. Poznal lásku, řeč větru, slunce, dobrodružství, přátelství, moudrost, ale i utrpení, rozloučení, odhodlání, bolest – to co k životu patří a nelze to obejít – NAŠEL SVŮJ OSOBNÍ PŘÍBĚH.

Vzala jsem si z toho spoustu věcí a jedna z nich je to, že můžu uskutečnit sny.

Kamila Kolaříková

Když jsem dostala za úkol přečíst tuhle knížku, tak abych pravdu řekla, moc se mi do toho nechtělo. Jak jsem ji ale začala číst, tak mě vzala nevidaným způsobem. Tahle kniha má v sobě nějaké kouzlo, které ji dělá velice zajímavou a poutavou. Velice dobře se čte, a tak u ní člověk vydrží strašně dlouho. Za svůj život jsem nepřečetla moc knih jako je tahle. A jak vidím, tak je to škoda!

Alchymista je knížka, na kterou v životě nezapomenou. Ukázala mi, jak žít svůj vlastní život a nenechat si do něj někým cizím mluvit. Nemůžu říct přesně, kdy mě napadla tahle myšlenka, a tak o tom nemůžu napsat nic víc. Je to velice individuální a myslím si, že každý, kdo tuhle knihu četl, tak ví, o čem mluvím.

Taky mi otevřela cestu ke svým, dosud nesplněným snům. Jak se v knize píše: „Když si něco opravdu moc přeješ, tak celý vesmír se spojí, aby se to splnilo“.

Jana Kolečková

Kniha je o chlapci, který putuje za svým snem až do Afriky k pyramidám. Na své cestě pozná spoustu zajímavých lidí i svou budoucí lásku, ale protože chce dosáhnout svého cíle, vzdá se všeho a vydá se na cestu. V poušti najde poklad, o kterém se mu zdálo, a je rád, že se za ním vydal.

Podle mě je tato kniha přínosem pro lidi, aby věřili i ve věci, ve které většina lidí nevěří. Líbí se mi, jak je napsaná. Je napsaná zvláštním způsobem řeči, které každý rozumí. Vypravěč v ní nepopisuje různé věci moc podrobně a taky se nezabývá zbytečnými maličkostmi. Je to zvláštní kniha se zvláštním příběhem a to té knize dává šmrnc. Kniha se mi hrozně líbila a myslím, že když se do ní začtete, dokážete ji přečíst i jedním dechem. Čte se velmi dobře. Doporučuji tuto knihu všem, kteří chtějí zažít s hrdinou Santiagem skvělé putování, napětí a zábavu.

Linda Mischingerová

Často, když otevírám novou knihu, kladu si otázku, jestli ji dočtu do konce, nebo mě v půlce přestane bavit. Tenkrát, když jsem začala číst Alchymistu, to bylo jinak. Nemohla jsem ani na chvíli odpoutat svou pozornost. Čím dál, tím víc jsem obdivovala autora, jak umí popsat věci, které se nám zdají natolik jednoduchými a primitivními, že si jich občas ani nevšímáme. Věci, které jsou pořád s námi a kolem nás, aniž bychom o tom věděli. Podle mě, tato kniha má v sobě obrovské kouzlo. Kouzlo v tom, jak je napsána. Nejvíce na tom všem mě „bralo“ to, že se autor nezabýval dlouhými popisy a psal to tak, jak to cítil. Myslím si, že tohle je hodně důležité při psání něčeho podobného.

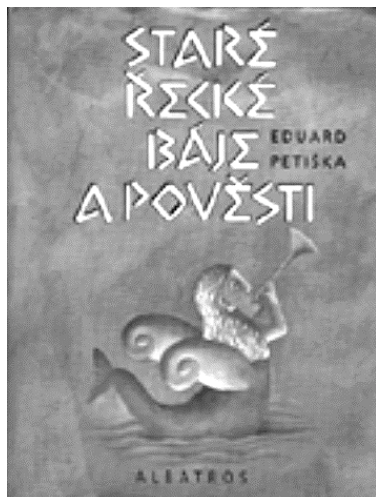
Tato kniha mi přišla hodně blízká. Možná proto, že jsem prožívala každý děj, co se v ní odehrával a vždy jsem se cítila jako hlavní hrdina, Santiago. Vždy, když se dostal do nějaké situace, kdy se musel nějak rozhodnout, ptala jsem se sama sebe, co bych na jeho místě udělala já. Chvilkami jsem mu záviděla. Asi proto, že měl možnost poznat něco, co bych také ráda poznala.

Pochopila jsem, že nic a nikdo na celém světě mi nemůže řídit a nějak ovlivňovat můj vlastní život, že bych měla zprvu najít svoje já, a žít podle sebe, podle svých citů. Myslím si, že tato kniha rozhodně stojí za pozornost, protože nebýt jí, tak si možná nikdy neuvědomím to, že každý člověk musí svůj život doopravdy prožít, usilovat o něj, zkusit pro něj něco udělat.

Marina Zelinská

staré řecké báje a pověsti

EDUARD PETIŠKA

ŽIVOTOPIS

Je to básník, autor knih pro děti a mládež. Překládal pohádky a básničky z němčiny. Od roku 1948 žije v Brandýse nad Labem jako spisovatel z povolání. V roce 1982 byl prohlášen zasloužilým umělcem. Od 60. let se Petiška věnuje hlavně próze. První sbírky vydal rychle po sobě: Oči vzlétajího času 1946, Pražské orchestry 1947 a Slunce 1949. Potom na několik let přestal. Od 50. let Eduard Petiška píše hlavně pro děti a mládež. Dál Eduard Petiška napsal: Děvčata, O dětech a zvířátkách, Jak krtek ke kalhotkám přišel, Pověsti ze starého Egypta, Sedmikraska – přeložil z němčiny, Čtení o zámcích a městech, Příběhy, na které svítilo slunce.

NÁZOR NA KNIHU

Já mám názor na tuto knihu takový, že je tam všechno poučné ale něco i smutné. V pověstech se mi líbí to, že se z nich můžu něco dozvědět, co se mi bude hodit třeba do školy. V knize je přes 27 zajímavých příběhů. Tuhle knihu znám ze školy, kde jsme si ji četli. Když jsem nemocná, tak se nenudím, protože si můžu přečíst nějaký ten zajímavý a někdy i poučný příběh. Je to vlastně můj dějepis.

OBSAH DÍLA

V této knize se seznámíme s dávnými řeckými pověstmi a bájemi. Jsou to osudy a příběhy různých hrdinů. Jejich příběhy mohou pro nás být příkladem, ale možná i výstrahou. Nad touhle knížkou můžeme také přemýšlet.

Příběh o Prometheovi

Prometheus ukradl bohům oheň a donesl jej lidem. Bůh se na něj rozhněval a dal Promethea přikovat ke skále. Když bůh Zeus viděl, že Prometheus neprosí o milost, tak na něho poslal orla, aby mu každý den vyklovával játra, která mu ze dne na den znovu dorostla. Potom šel kolem bůh Herkules, orla zahnal a Promethea ze zajetí pevných řetězů vysvobodil.

Katka Janíčková

harry potter

J. K. ROWLINGOVÁ

ŽIVOTOPIS

Narodila se v roce 1965. Joanne byla původně učitelkou. Kamarádi z jejího dětství se stali inspirací pro vytvoření postav v příběhu. Když v roce 1990 jela vlakem, napadla ji přesná podoba Harryho a jeho světa, bohužel neměla tužku ani papír. O rok později v portugalském Oportě napsala po kavárnách deset kapitol z prvního dílu Harry Potter a Kámen mudrců. Původně psala Harryho pro sebe a pro svou dceru. Pak se ale rozhodla, že Harryho vydá, ovšem první dvě nakladatelství odmítly, protože se jim zdálo, že text je pro děti moc dlouhý. O pár let později souhlasilo nakladatelství Bloosbury s vydáním této knihy, to znamená, že v roce 1997 vychází první díl v Anglii.

OBSAH KNIHY

Harry Potter je mladý chlapec z kouzelnické rodiny, kterému zemřeli oba rodiče, když na ně zaútočil Vy-víte-kdo, tudíž Pán Zla, tudíž Lord Voldemort. Stalo se to, když mu nebyl ani jeden rok. Prostě přišel k nim domů a zabil Lilly i Jamese (Harryho rodiče). Když křísil malého Harryho po hlavě, přišel o všechnu svoji sílu. Harry u sebe pozoruje čarodějné schopnosti.

Kouzelník? Čaroděj?

Ano, Harry se dostává do Bradavic, což je vlastně čarodějnická akademie, kde řediteluje Albus Brumbál. Ve vlaku, který jezdí z nádraží King Cross z nástupiště devět a tři čtvrtě. Ve vlaku se seznamuje s Hermionou Grangerovou, která je z mudlovské rodiny. Zato Ron Weasley, který se stává jeho nejlepším kamarádem, je z pravé kouzelnické rodiny.

První díl – Harry Potter a Kámen mudrců – jde hlavně o vtáhnutí do příběhu a seznámení s Harrym. Ve zkratce jde o to, že si Vy-víte-kdo najde služebníka učitele Quirrela, který se snaží Harryho zabít a najít Kámen mudrců. Nakonec Harry vyhraje a Kámen mudrců najde a zničí ... Voldemort prchá, aby se mohl vrátit v druhém díle.

ZAJÍMAVOSTI

Rozruch kolem Harryho
Děti v Anglii a USA se hromadně hrnou na oční prohlídky a požadují kulaté brýle, jaké nosí Harry. Také se plní kadeřnictví, kde požadují Harryho sestřih!

V Rakousku byla založena zvláštní škola kouzelníků, kde se vyučují zaklínadla, míchání lektvarů, astrologie, meditace a věštby. Po 6 semestrech dostanou studenti diplom kouzelníka.

ZAJÍMAVOSTI

Harry Potter je ďábel!!!! Tvrdí pastor Brock z církve Kristova společenství.

„Tyto knihy urážejí Boha i mě a zničí životy ještě mnoha mladých lidí!”

Pastor Brock ve své přednášce Ježíšek, nebo Harry Potter, přesvědčoval věřící, že jde o ďábelské znamení. „Za nevinnou tváří se skrývá moc satanské temnoty,” prohlašuje dramaticky a píchá přitom prstem do Potterovy hladké tvářičky na přebalu knihy. Vadí mu, že ta kniha je plná čarodějů a kouzel. V americkém státě Nové Mexiko došlo i na inkviziční hranici. Do plamenů putovaly za velkého jásotu několika set Brockových příznivců knihy o Potterovi, videokazety se Sněhurkou a došlo i na některá cédéčka s nevhodnou populární hudbou.....

To však Harryho Pottera na jeho triumfální pouti nemůže zastavit.

Knihy Harryho Pottera přitahují hodně čtenářů do knihkupectví po celém světě. Prodalo se již 41 miliónů výtisků.

Vydavatelství Bloomsbery slíbilo knihu J. K. Rowlingové vydat a navíc se jí podařilo získat od Skotské rady grant ve výši 12 000 liber.

Rozpočet zhruba 150 miliónů dolarů byl využit do posledního centu (zejména na filmové a počítačové triky).

První ohlasy jsou nadšené a druhý díl se už natáčí. 14. února bude tento film poprvé u nás uveden do kin a bude to první díl pod názvem „Harry Potter a Kámen mudrců”.

J. K. Rowlingová se rozhodla, že napíše pátý díl, který se bude jmenovat Harry Potter a Fénixuv řád.

Hlavní hrdina se narodil ve stejný den jako Harry Potter.

První vydání Harryho Pottera (Kámen Mudrců) vyšlo v nákladu pouhých 500 výtisků, protože se nakladatelé obávali neúspěchu. Dnes dosahuje náklad Harryho dobrodružství v celosvětovém měřítku 110 miliónů.

Filmové plátno ovládá kouzla a čáry a od své listopadové premiéry trhá film Harry Potter a Kámen mudrců všechny filmové rekordy.

Pro producenta a režiséra bylo stejně důležité jako obsazení titulní role nalezení hereckých interpretů jeho dvou věrných přátel Hermiony a Rona.

Jejich představitelé se hledali společně s Harrym a spisovatelkou Joan Kathhen Rowlingovou oslovují přátele i děti.

Její životní Harry Potter není tak povrchní, jak by bylo možno na základě marketingového šílení soudit.

VLASTNÍ NÁZOR

S rodinou Durslyových se určitě nudit nebudete. Jsou úplný opak Harryho. Mají syna Duddho a furt ho rozmazlují. Harryho si moc nevšímají a raději by ho zašlápli, kdyby to šlo. Duddly je tlustý a malý skřet, kterého vychovala rodina Durslyových. Mě se Harry Potter líbí, akorát nemám trpělivost ho přečíst

Dáša

Co bych Potterovi vytkl: asi nic, i když mě šťve to, že Harrymu je už 13let a on nejeví žádné známky puberty. A poslední věc: když přišel do Bradavic, začal vše vyhrávat, jako například poháry ve Farnpálu a to každý rok! Je to hold machr! Připadá mi, že za chvíli to už bohužel bude něco jako Pokémon, který začínal na počítačových hrách... Vždyť už budou karty a natáčí se filmy!!!!!!!

Roman

Já si o této knize myslím, že je to dobrá a vhodná kniha jak ke čtení, tak i k vyprávění. Při čtení zažijeme tajemství, napětí, ale také legraci. Ten kdo si ji nepřečte, má hold smůlu a nezažije takové dobrodružství jako chlapec jménem Harry Potter. Přečetla jsem si všechny díly a velice mě zaujaly. Mohu doporučit všem dětem a dospělým

Zuzka

Myslím si, že Harry Potter je dobrá knížka. Je velice čtivá a zajímavě napsaná jazykem, kterým Joanne píše. Podle mě magie v této knize nenavádí k tomu, abychom ji používali. My totiž na rozdíl od kouzelníků musíme používat techniku, kterou oni nepotřebují, protože si vystačí s kouzly. Ale copak my taky nekouzlíme? Co třeba televize, rádio, telefon a mobil to jsou věci, které bez kouzel nemůžou fungovat. Protože jak by jinak mohlo být možné to, že jeden člověk je v Africe a druhý na Aljašce a přesto se slyší nebo vidí. Jednu věc mu vytknout musím a to, že se stal mánií stejně jako třeba Pokémon. Ovšem kniha je o úplně něčem jiném.

Katka

Nevím proč to dělají, slyšela jsem hodně věcí o Harrym a myslím, že je to super kniha i film i ten herec. Upalování knih je šílené.

Denisa

bagr

Ráno byla veliká zima. Tak jsem se oblíkla a šla jsem s Perym. Šli jsme na pole. Děcka tam pouštěly draky. Byl tam bagr a oral. Ale začalo pršet a bagr zapadl a zůstal tam, až neshnil. Přijel tam jiný bagr a chtěl ho odtáhnout. Ale nakonec bagr odjel.

Ana Pavelková

Ráno byla veliká zima. Museli jsme odložit práci na zítřek. Zítra už jsme mohli pracovat. Pracovali jsme až do 19:00. Všichni odešli. Až nakonec bagr odjel.

Jeník Kramoliš

Ráno byla veliká zima. Přijel tam obří bagr a ještě v něm byl divný pán. A ten pán byl proto divný, protože pořád se opíjel. Nakonec bagr odjel.

Seba Kitzberger

Ráno byla veliká zima. Mamka byla nemocná a babička měla narozeniny. Všechno záleželo na mně. Mamka mi řekla: „Verčo, dojeď na kole za babičkou a dones jí kytku a řasenku.“ Byla to fuška makat na kole do kopce. Už jsem byla u babičky. Dala jsem jí kytku a řasenku. Pak jsem jela zpátky, ale nemohla. Byl tam bagr. Čekala jsem hodinu. Nakonec bagr odjel.

Verca Marciková

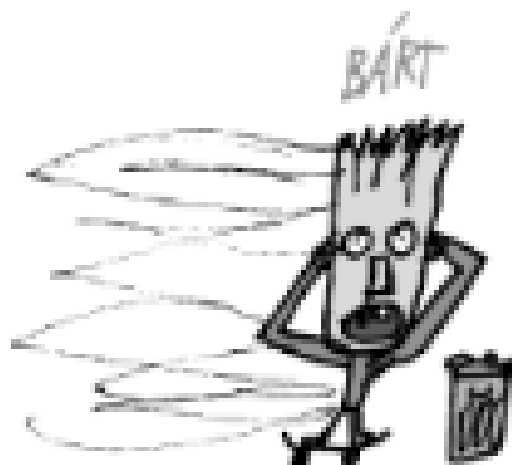
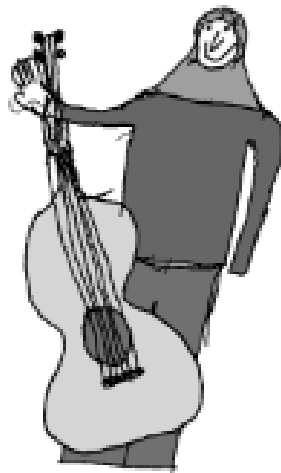

Aňa Pavelková

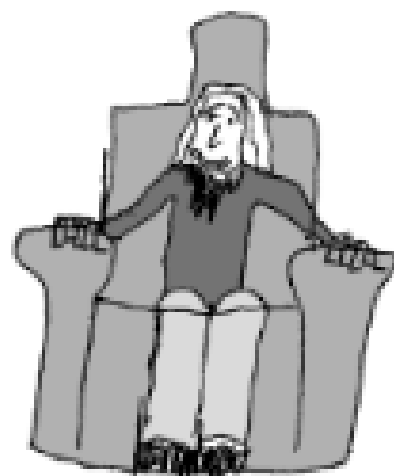
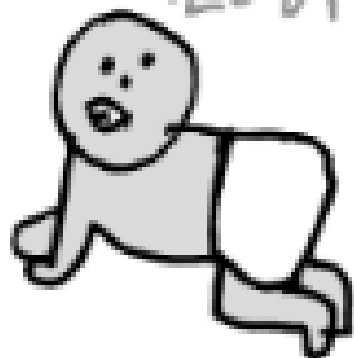
galerie hrdinů 2

NAVŠTĚVNÍCI 2

KDO TO TADĚ
MLUVÍ I

MRAŽÍK

REBELOVÉ

ŠIROKÝ

ACTRION MAN 2

HERKULES

ŠÍPKOVÁ
RŮZENKA

Ahoj áátreji.

Kdo má rozum, tak ho použíte na tuto otázku. Máš rozum? ZZZačíná příběh. Lezu žůů okly a smrt. Kdo to pochopí, tak je dobřej. Hej ty, co ty tam? Kdo ke zlu mlčí, ten sám zlo tvoří. Jak to chápeš ty dě řeči nebo nee. Na tebe Átreji. Na co tě potřebuji. Já sem náhodou dobřej. MMám i rozum, tak náhodou sem dobbřej. Mám babičku a ta je kouzelná. Zbavte se átreje! Nazdárek. Gabryela se taky zbavte!!! Jestli nevěříš na boha, tak se přihlas. „Přide za chvíli obrovskíí mamut.“ „Pochop túto otaázku.“ „Xěáááéřřfrageou. Ani to nedokážeš přečíst.“ „JAK SE OŽNIL“ „Dobbrý den, králi.“ „Pane, jste to vy, já sem muž pryncc.“ „A mám 893 let. Královna si vzala prynce.“ „Dobrrý den, veličenstvo, promiňte, ale já musím na wc.“ „Nemělas to prozrazovat, promiň.“ „Hrnrhrhr!!! Už přišel mamut, nachystejte vojsko, co nejrychleji to vojsko nachystejte!“ „Rychle.“ „Řžřžřž žčžřčžčžčžčžřčžřč!! Užde ooubbůch būch būch.“ „A je pobbradďee.“ „Jeediný já sem neumřel, ještě, že mě nezaabyl.“ „Já, jako správnej král jdu do obbra.“ „Prásk būch aůů aůů.“

O JEDNOM RYTÍŘY A TEN SE MENOVAL ČERNÝ RYTÍŘ

„BOJOVAL Z DRAKEM: ATENDDYJ: iyikzkzkzss rrsrpkprksrplsrrkp koj: Drsný boojj.“ „Pomóócpoomóc!!“ „Dobrrý den, poselstvo, oznamuji vám, že sem zabył draka.“ „Hurá hurá hurá, však moment, neřekl sem, že nám zabyly 10 vojáků.“ „Správa pro krale.“ „O jednom zajímavém stromně.“ „JEDNOU Z Ráána se stalo, že skřítek umřel.“ „Tůů tu tu tu tu tůů,

NEJDRSNĚJŠÍ KOPÍ

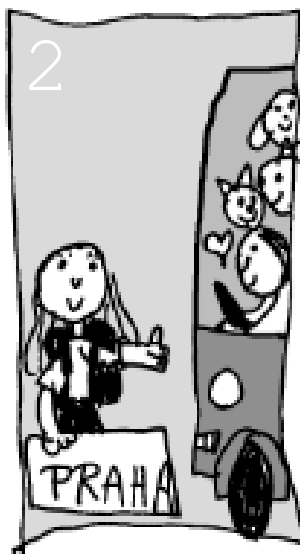
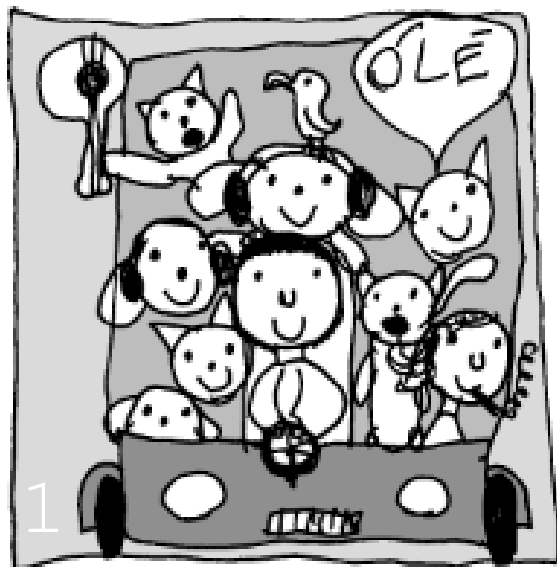
šššusové kopí.“ „Gladyátor se nám pokouší zaútočit na základnu.“ „Grggr, slišíte to, už je tady gladyátor.“ „On chce vválku, pytomý gladyátor.“ „Bzbbzbzbzbzbzbz, otravné mouchy.“ „Kly ostré jako pravý vetřelec a nebo jako drak.“ „Predatore, pod' nám pomoct, útočí na nás gladyátor, se nás pokouší se nás zamordovat.“ „Banditi se taky pokoušejí nás setnout.“ „KONEC JEDNA KAPYTOLA UŽ JE.“ „BYLA JEDNOU JEDNA BABKA, MĚLA V KAPSE DRAKA, Mumyje se snaží zabít babku.“ „Kouzelný budu jako ona.“ „Brbrbr!! V tom babyčiném kožichu je zima.“ „Vymyslely jsme loď.“ „Ahóójahóój, v tu se zatřásla zeměkoule.“ „Chachácha, dfdfdfdfdfdfdd ffd ffd dd.“ „Mumiji porazyla babka, ale byl to drsný boj.“ „A babička byla převlečená, to byla malá babka.“ „A přijel tam tank.“ „PÁ, PA KONEC: ůůGRG.“ „GRGRGRGRGRG rgrgrgrg.“

ZVONEC

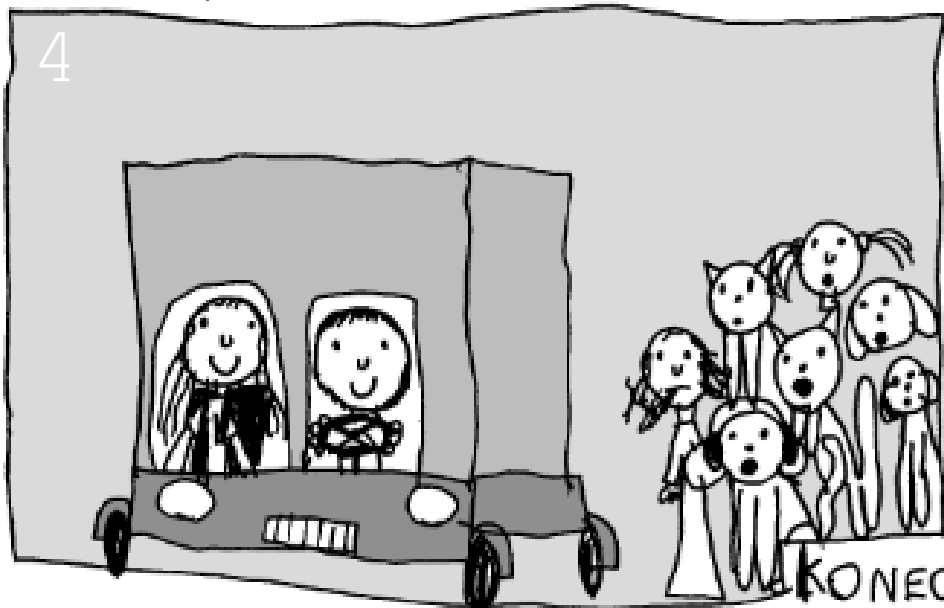
Vojta Kovařík

Verča Marčíková

STOPAŘKA

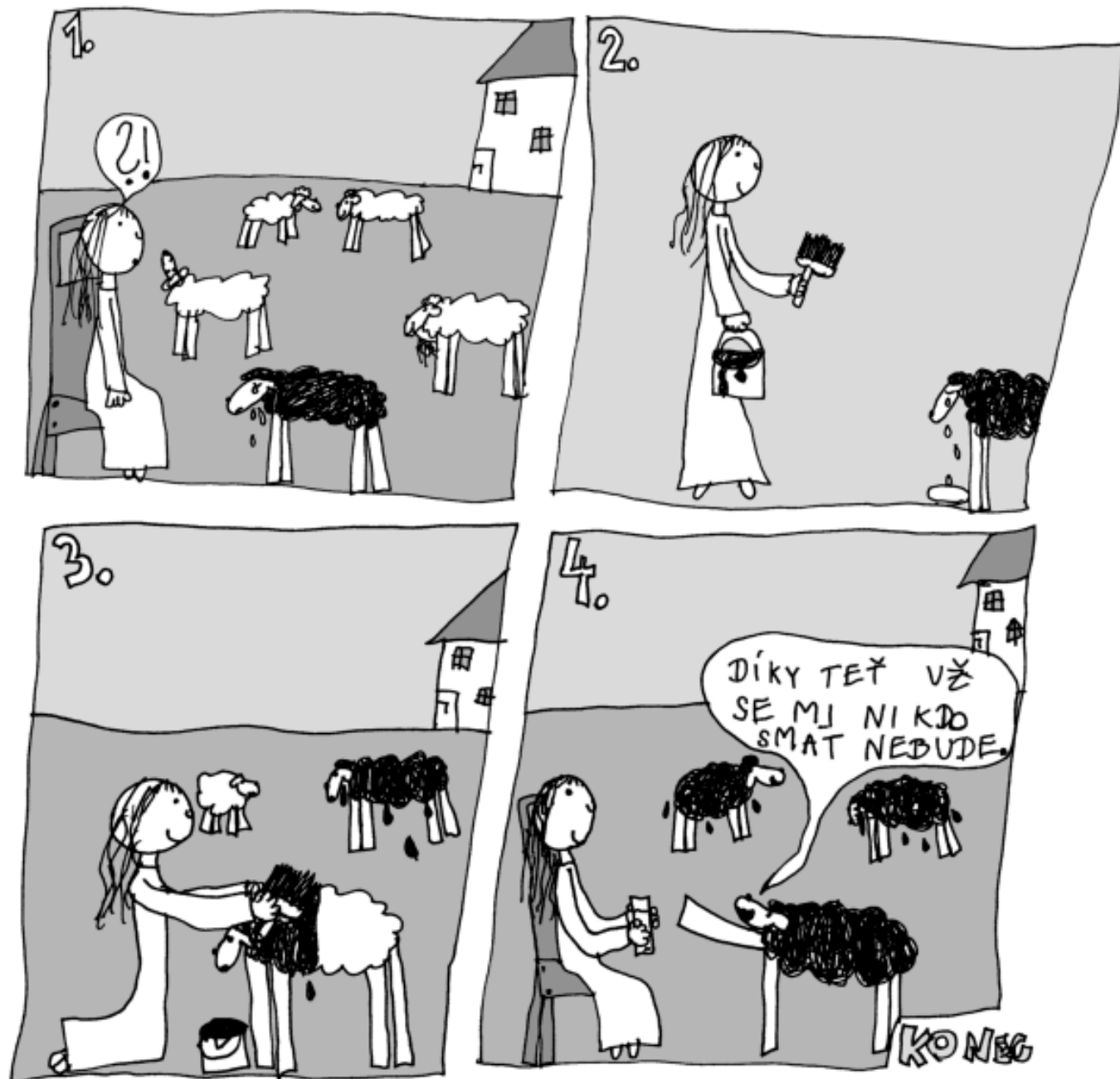

verča marčíková

SEBEVRAH

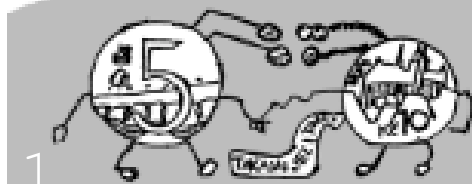
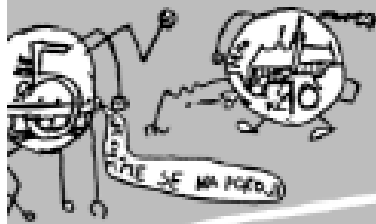
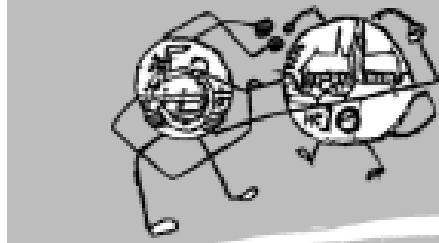
ČERNÁ OVCE

KOUZELNÝ KANÁL

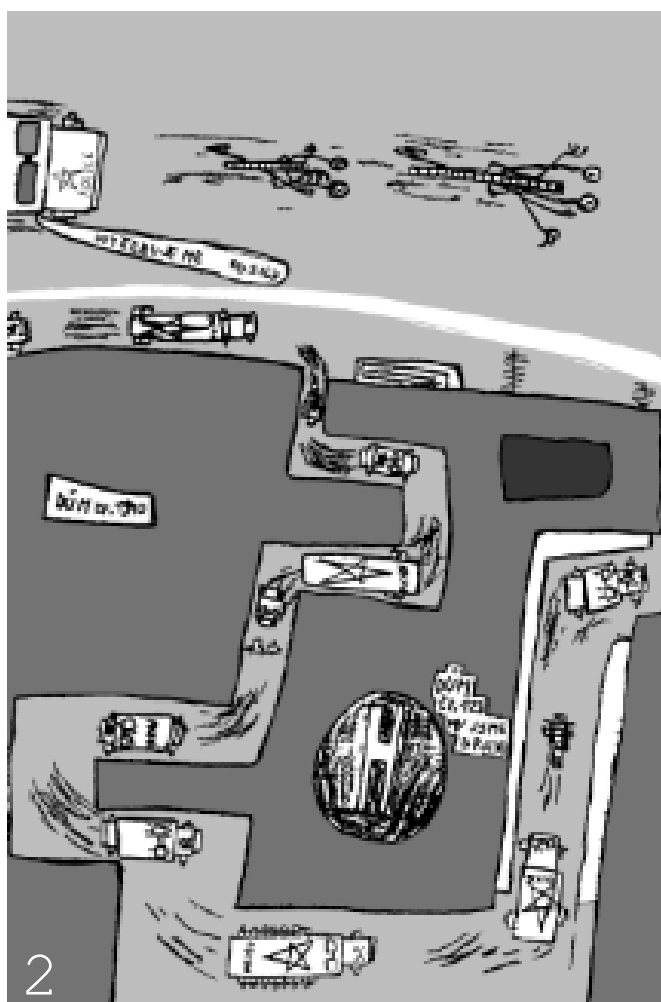
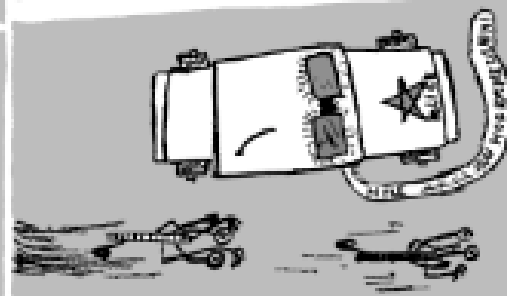
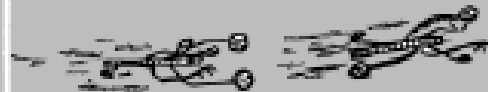
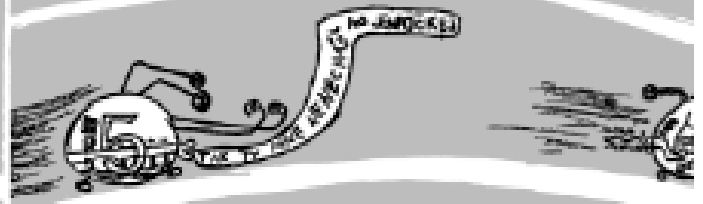
Byla jedna asi patnáctiletá rožnovská holka. Byla u babičky a zrovna chtěla jít domů. Ale byla tma, tak babička řekla: „Pojď kouzelným kanálem, znám to tam dobře. Půjdu s tebou.“ Tak šly. Uviděly dveře. „To je dětský pokoj.“ Šly dál. Uviděly další dveře. „To je ložnice, ukážu ti ji.“ V posteli spal pes. Byl to bígl. „To je Bety, věčně tu spí. Je chytrá a kouzelná.“ „Chudinka,“ řekla holka, „vždyť se tu udusí!“ Jak se holka s babičkou hádaly, pes se probudil. „Tak pojď s námi, Bety!“ „Tyhle dveře neznám. To je brána!“ Pomalu otevřely. „Vetřelci!“ ozval se něčí hlas. Bety se schovala. „Tebe, babko, zavřu do vězení, ale tebe si tu nechám,“ řekl holce zlý král. Na chvíli odešel. „Musíme zachránit babičku, Bety. Mám nápad,“ řekla holka a pošeptala ho Betynce. „Bety, proměň mě za čarodějnici!“ Pak přišel král. „Ahoj, jsem tvoje teta.“ „Čaó, této!“ řekl král. V tu chvíli se objevila opravdová teta a řekla: „Podvodnice! Proměním tě v led!“ řekla holce. Proměnila ji v led a led vyhodila ze dveří. Bety běžela za ledem. Vyhodila ho do vody a led roztál. Z něho se stala holka. „Děkuji ti za záchranu, Bety! Ještě vysvobodíme babičku.“ Vylezly z kanálu a uviděly babičku. Vyndaly mřížku a babička vylezla. Bylo už ráno, takže viděly na cestu. „Za to, že jsi mě zachránila,“ řekla babička, „dávám ti Betyнку.“ Z té události si vezměte ponaučení:

nelozte nikdy do kanálu!

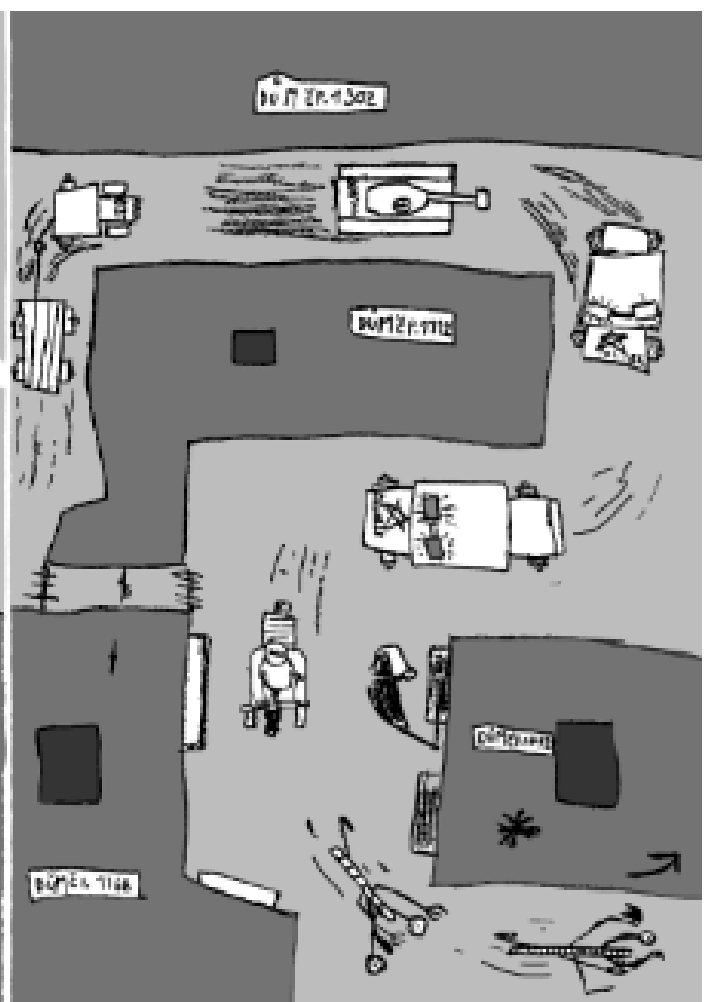
gagarin

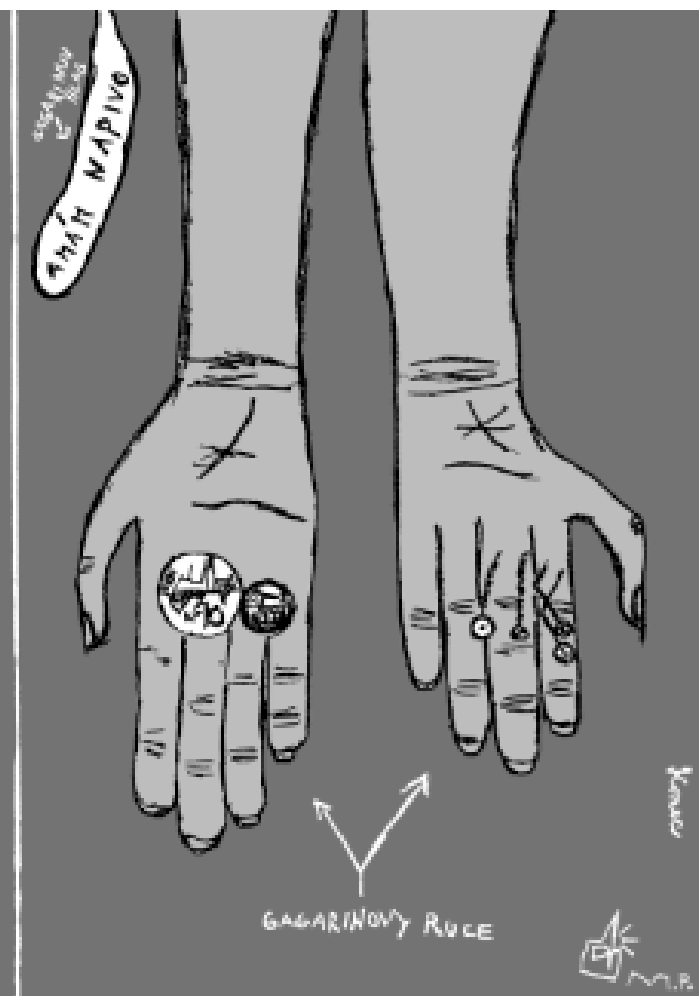
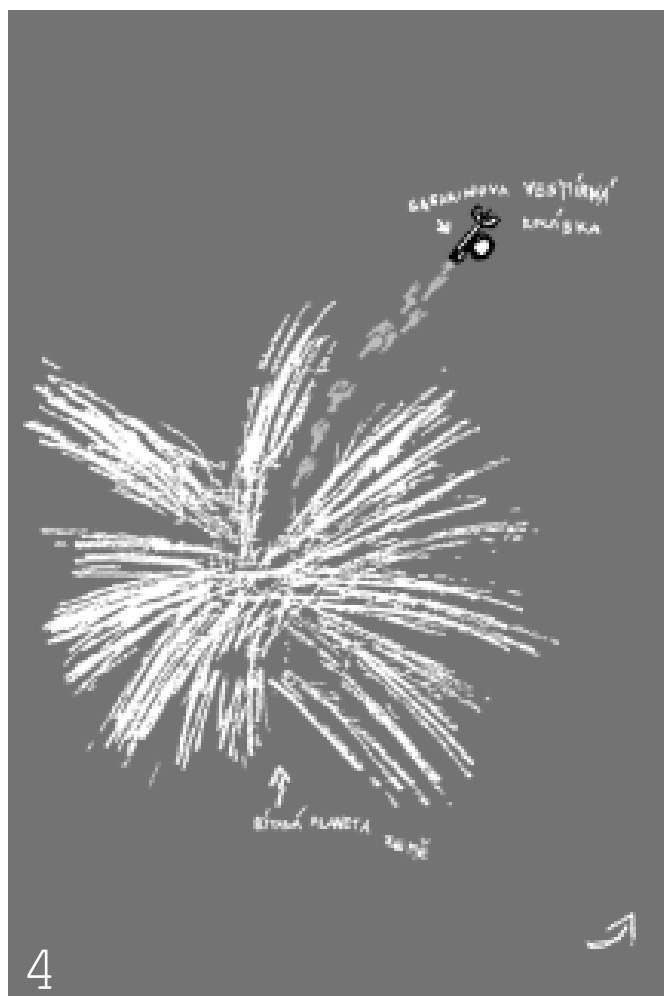
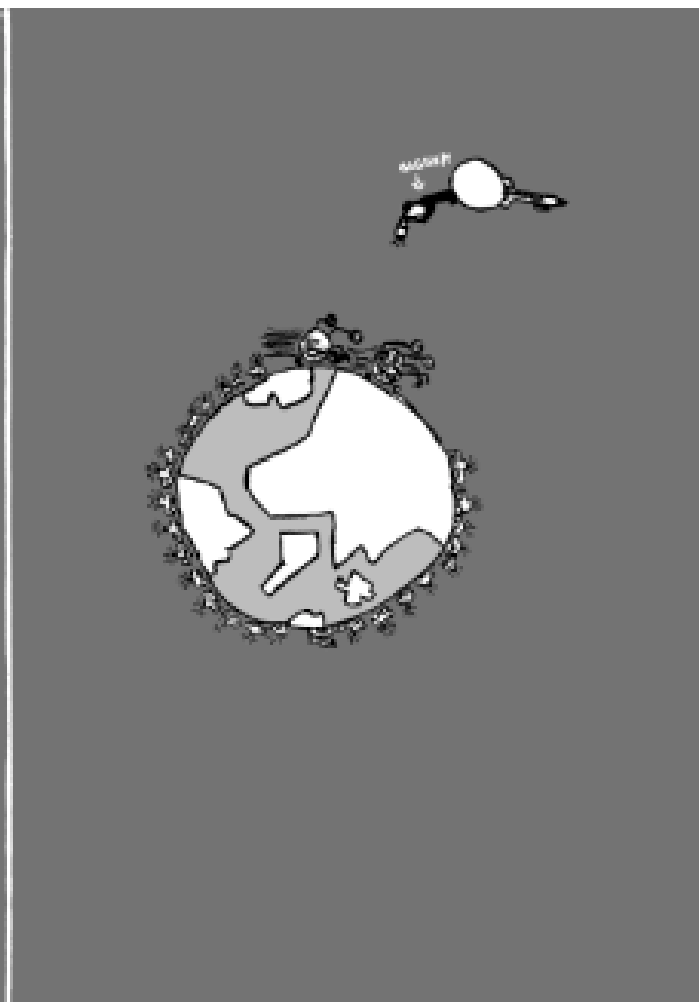

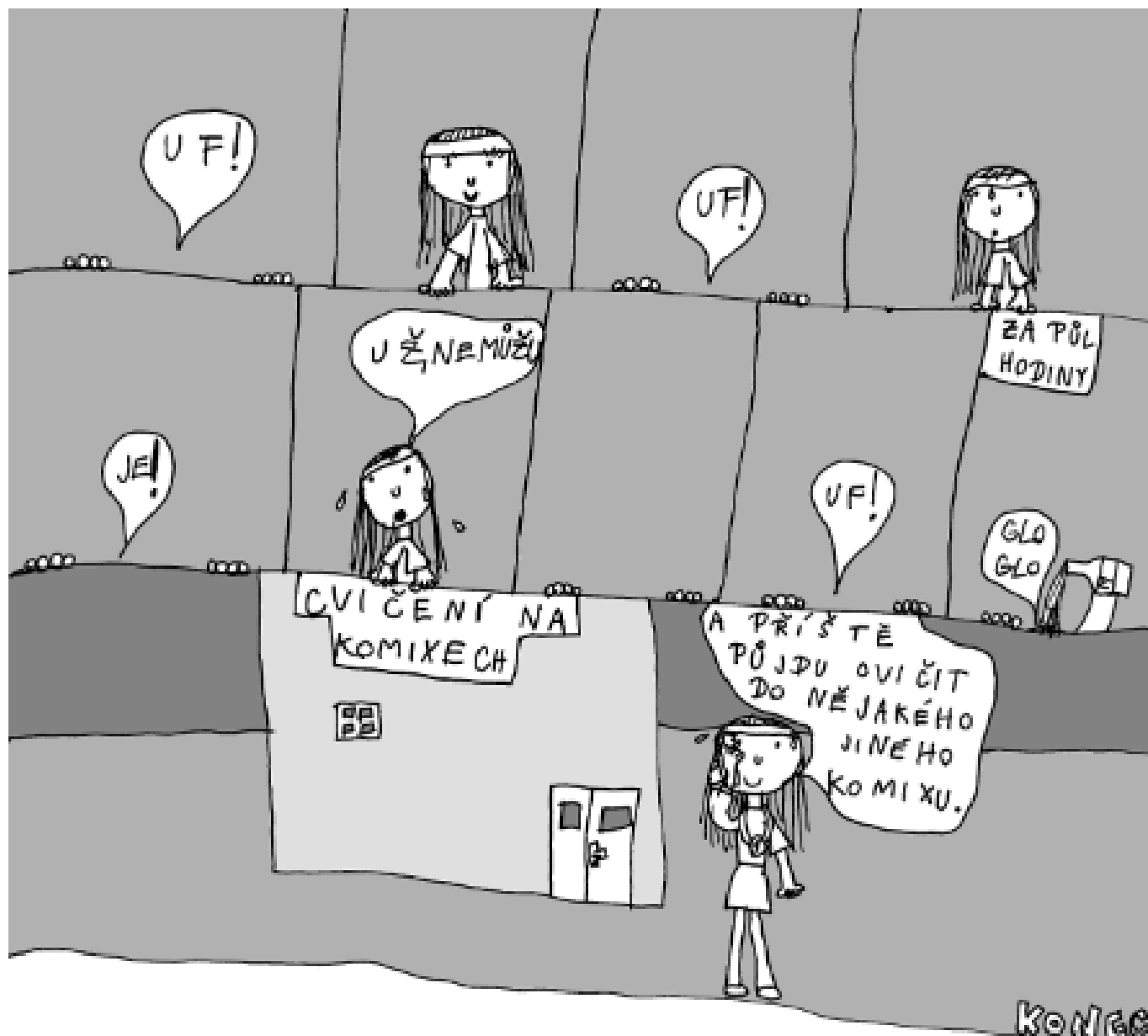
1

2

ČERVOTOČ – časopis žáků Soukromé základní školy Sedmikráska o. p. s. Redakce: Míša Holubová, Verča Marčíková, Martin Svačina, Nikola Vašutová, Vojta Polášek, Michal Zich, Bára Petříčková, Pája Procházková (opět Singapur), Ladislav Krajča. Poděkování: všem autorům příspěvků za texty a kresby. Zvláštní poděkování: agentuře Miger za technickou a materiální pomoc. Díky!

reklamní agentura
miger

Nadace

OPEN SOCIETY FUND PRAHA